

கார்ப்புறவன்

கலை இலக்கிய இதழ்

புரட்டாதி - 2022



காற்றுவெளி

கலை இலக்கிய இதழ்

புரட்டாதி - 2022

படைப்புக்கள் அனுப்ப :

Neythal34@gmail.com

Mahendran54@hotmail.com

படைப்புக்களின் கருத்துக்களுக்கு
ஆக்கதாரரே பொறுப்பு.

▶ ஆசிரியர் : சோபா

▶ வடிவமைப்பு : நெகிழன்

▶ ஆலோசனைக்கு/நூல் அனுப்ப :

R.Mahendran,

34,Redriff Road, Plaistow, London E13 0JX, Uk

▶ சந்தா : 12 இதழ்களுக்கு 8.00 பவுண்ட்

▶ R.Mahendran,

A/C No: 90759821

Sort.Code: 20-67-88,

SWIFTBIC BUKGB22

IBAN GB80 BUKB 2067 8890 7598 21

BARCLAYS BANK (PLAISTOW BRANCH)

வணக்கம்,

காற்றுவெளியின் புரட்டாதி மாத(2022)இதழ் தங்கள் பார்வைக்கு வருகிறது. காற்றுவெளி பற்றிய தங்கள் கருத்துக்களை எதிர்பார்க்கிறோம். படைப்புக்களை தந்து இதழை அலங்கரிக்கச்செய்யும் படைப்பாளர்களுக்கு எமது நன்றி.

காற்றுவெளி இதழுக்கு படைப்புக்களை அனுப்புவோர் லதா எழுத்துருவில் அனுப்புங்கள். வடிவமைக்கும் போது எழுத்தில் மாற்றங்கள்/தவறுகள் ஏற்பட்டுவிட வாய்ப்பிருப்பதும், அவரவர்களின் படைப்புக்களின் திருத்தங்களுக்காக அனுப்புகையில் படைப்பாளர்கள் கவனம் கொள்வதில்லையாதலால் திருத்தங்கள் செய்வதில் சிரமம் ஏற்படவேசெய்கிறது.

விரைவில் சிறுகதைகளின் சிறப்பிதழாக காற்றுவெளியை கொண்டுவரவிருப்பதால் தனியே சிறப்பிதழுக்காக கதைகளை அனுப்புங்கள்.

இலங்கையில் தொடர்ந்து சூழ்நிலை சீராக இல்லாததால் காற்றுவெளியின் அச்சிதழ் வெளியிடுவதில் தாமதம் ஏற்பட்டுள்ளது.

அச்சிதழுக்காக விளம்பரங்கள்(நூல்கள்/இதழ்களுக்கான) தரவிரும்புவோர் தொடர்புகொள்ளுங்கள்.

சந்தா பற்றிய விபரங்கள் சிலமாதங்களாக காற்றுவெளியில் பிரசுரமாகியும், அதனைப் பார்வைக்குட்படுத்தாமல் மீள கேட்டபடி இருப்பதையும் காண்கிறோம்.

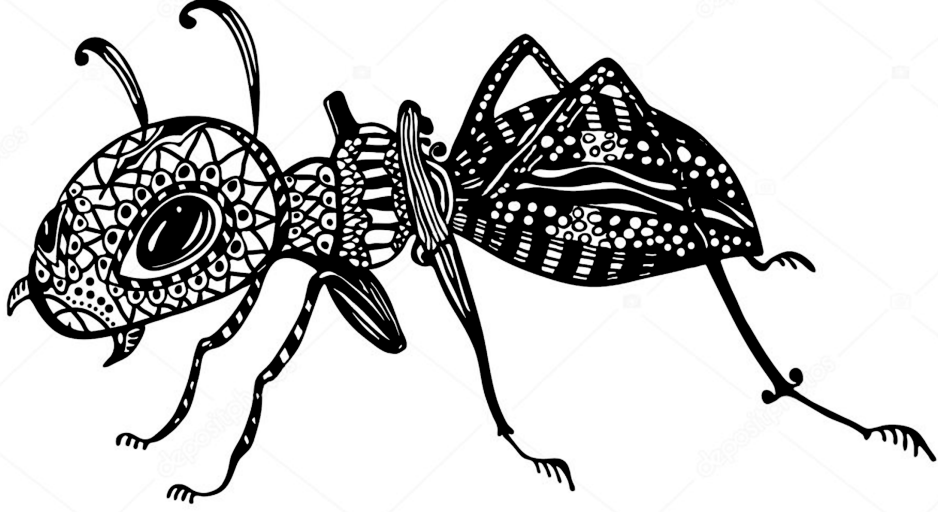
நூல்களுக்கான தகவலுக்காக சிறு பகுதியை ஒதுக்கும்படி கேட்பவர்கள் நூல்களை அனுப்புவதில்லையே.

தொடர்ந்து மாற்றங்களேதும் நிகழாமாயின் வடிவமைப்பிலும் புதியமுயற்சியை மேற்கொள்வோம்.

நம்பிக்கயுடன் தொடர்வோம்.

நட்புடன்,

சோபா



● பாரதிசந்திரன்

பின்னொரு நாள்

எறும்புகளுக்குப் பூச்சி அடித்துப் போட்டு
அடித்துப் போட்டு
உண்ணுவதற்குத் தோதாய்
அவை எடுத்துச்செல்ல
என் அறையில் பழக்கியிருந்தேன்.

பலகாலம் பழக்கப்பட்ட எறும்புக் கூட்டம்
பூச்சி அடிக்கும் சத்தம் கேட்கக் காத்திருக்கும்.

அடிப்பதும்
அடிப்பதும்
இழுத்துச் செல்வதுமான,
இழுத்துச் செல்வதுமான
ரசனையில்
ஒருநாள்
நான்
பூச்சி ஆகி
எனையடிக்கும் கை நீண்டு
கை நீண்டு
மொய்த்துத் தின்னும்
எறும்புகளுக்கு இடையில்
அலமார்ந்து பிளந்திருந்தேன்.
பிளந்திருந்தேன்.

● செ.புனிதஜோதி, சென்னை

கொண்டல் நீ

காற்றின் சொற்கள்
கரம் குலுக்கா நாட்களில்
வெறுமையைச் சூடிநின்றன
இலைகள்..

நறுமணத்தைக்
கடத்த முடியா
மலரை ஒத்தவளாய்
நின்றிருந்தப் பொழுதுகளில்..
வெக்கையில் பொசுங்கி
கொண்டிருந்த நினைவுகள்..

காலதர் தட்டாமல்
சட்டென்று
உள்ளே நுழையும்
கொண்டல் போல்..

நிகழ்கிறது
வானிலை மாற்றம்

என்னை நோக்கி
வந்து கொண்டிருக்கிறாய்..



● கவிஞர். மல்லை. மு. இராமநாதன்

வாழ்வு நதி

கரைக்குள் கைதியாகி
கண்ணுறக்கமில்லாமல்
சீறி ஓடும் நதியின் சிறு அலைகள்
கரை மதில்களை கடந்து தப்பியது..

பூஞ்சோலையில்
புகுந்த நதி
பனிமலர்கள்
படுக்கை மேல் படுத்தது.
பொன்வண்டுகள்
புனல் விழிகளை
துயில விடாது துரத்தியது..

நண்டுகள் பறித்த வங்குகளில்
வசிக்கச் சென்றது.
நண்டுகளின் நச்சரிப்பில்
இங்கும் துயிலில்லை..

கரையோரம் நின்ற
தோணியில் கால் பதித்தது.
காதலர்களின்
முத்தங்களில் மயங்கிய
நதிக்கு
கனவுகள் துயிலை கலைத்தது..

நதியலை தோணியிலேயே சென்று
தாயகமடைந்தது..

முன்னோர்கள் காலம் முதல்
முது கொடிய மூட்டை தூக்கும்
தொழிலாளி வர்க்கத்தின்
குறியீடானது.

● பாவலர் கருமலைத்தமிழாழன்

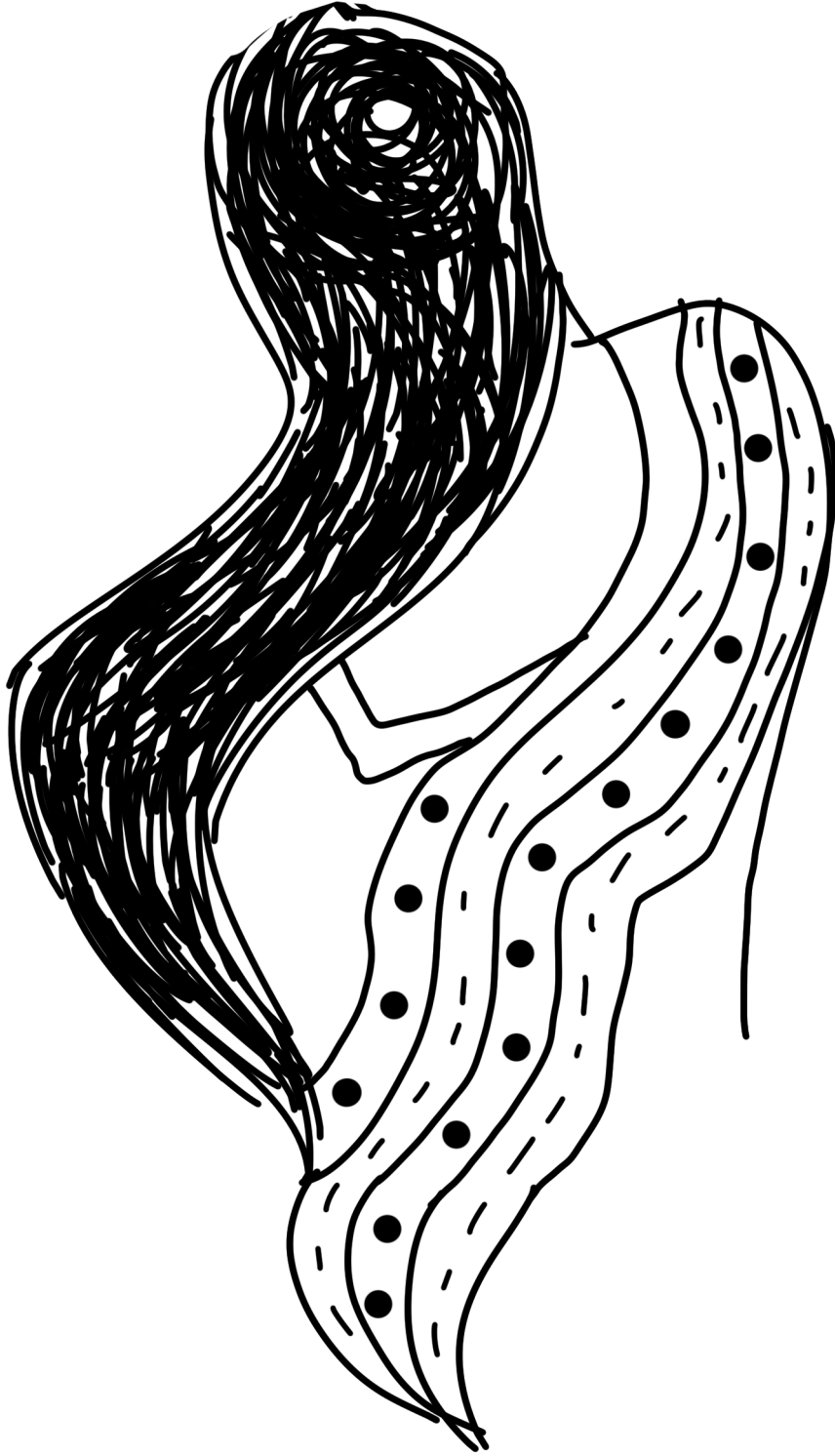
மலரும் மணமும்

மலர்விட்டு மணம்பிரிக்க முடியா தென்றே
மலரோடு மணமாக இணைந்தி ருக்கப்
பலர்சேர்ந்து நடத்துகின்ற திரும ணத்தில்
பல்லாண்டு வாழ்கவென வாழ்த்து கின்றோம்
நலமாக வாழ்க்கைதான் அமைவ தற்கு
நான்என்னும் அகந்தையின்றி விட்டுத் தந்து
மலரான மடந்தையொடு மணமாய்ச் சேர்ந்து
மணவாளன் இருந்திட்டால் இனிக்கும் வாழ்வே !

சிலரிங்கே மலர்கசக்கி நுகர்வ தாலே
சிற்றின்பம் பெருந்துன்ப மாக மாறி
மலருமின்றி மணமுமின்றி வாழ்க்கை யெல்லாம்
மணமில்லா காகிதப்பூ போல வாகும்
மலர்தானாய் மலர்கின்ற போது வீசும்
மணம்மனத்தை மயங்கவைத்து மகழ வைக்கும்
பலருமிதை உணர்ந்துவாழ்வை நடத்தும் போதே
பலாச்சுளைகள் போலினிக்கும் கூடும் இன்பம் !

மலர்மணமாய் மனம்கலந்த காத லர்கள்
மணம்முடிக்க பணம்சாதி தடையாய் நிற்கப்
புலராத இரவிருளின் மனத்தைக் கொண்டோர்
புரிகின்றார் கொலைகளினை ஆண வத்தால்
உலவுகின்ற தென்றலது மணமெ டுத்தே
ஊர்முழுதும் வீசுவதைத் தடுப்போ ருண்டோ
கலந்துமனம் மலர்மணமாய் நாமி ருந்தால்
காழ்ப்புபகை ஏதுமின்றிப் இணைந்து வாழ்வோம் !





அம்மாவின் துப்பட்டி

அங்கு வீசிய குளிர் காற்றில் மேகங்கள் ஒன்றிணைந்து மழை பெய்ய தொடங்கியது . அப்போது தொலைக்காட்சி பெட்டியில் விஜய் டிவியில் ஒளிபரப்பாகி கொண்டிருந்த பிரபு சாலமன் இயக்கிய கும்கி திரைப்படத்தை சுவாரஸ்யமாய் பார்த்து கொண்டிருந்தான் பஷீர்.

ஐன்னல் வழியே மழை பெய்ததை கண்டு பதறி அடித்து கொண்டு மொட்டை மாடிக்கு ஓடினான் .அங்கு அவனுடைய உடைகள் ,அவன் மனைவி ரிஸ்வானாவின் உடைகள் காய்ந்து கொண்டிருந்தாலும் தன் அம்மா பரக்கத்தின் துப்பட்டியை முதலில் எடுத்து கொண்டு நடு ஹாலில் சுற்றி கொண்டிருக்கும் மின்விசிறிக்கு கீழ் ஒரு நாற்காலியை போட்டு அதன் மேல் அம்மாவின் துப்பட்டியை காய்வதற்க்காக விரித்தான்.

யோவ் உனக்கு ரொம்ப திமிரா போச்சய்யா ..உன் ட்ரெஸ்ஸும் காய்ஞ்சுக்கிட்டு இருக்கு ,என் ட்ரெஸ்ஸும் காய்ஞ்சுக்கிட்டு இருக்கு ஆனா அதையெல்லாம் எடுக்குறதை விட்டிட்டு வீட்ல இல்லாத உங்க அம்மா துப்பட்டியை முதல்ல எடுக்குறியே உனக்கு எவ்வளவு கொழுப்பு இருக்கணும்

இங்க பாரு ரிஸ்வானா நான் மாடிக்கு போறதுக்குள்ள நம்ம டிரஸ் எல்லாம் ஏற்கனவே நனைஞ்சு போச்ச .அம்மா துப்பட்டிய தான் நான் தினமும் போர்த்திக்கிட்டு தூங்குறேன்னு உனக்கு நல்லாவே தெரியும் எங்க அம்மாவ தான் உன் வயித்துல இருக்கிற புள்ளைய காட்டி என்கிட்ட இருந்து பிரிச்சிட்ட ஆனா ஒண்ணு நமக்கு குழந்தை பொறந்ததும் மீண்டும் எங்க அம்மாவ நம்ம வீட்டுக்கு கூட்டிக்கிட்டு வந்திடுவேன்.

ஓ உனக்கு இந்த ஐடியா எல்லாம் இருக்குதா ,உங்க அம்மாவுக்கு எல்லாம் என்னால வடிச்சு கொட்ட முடியாது .என் வேலையே என்னால முழுமையா செய்ய முடியலை இதுல வேற இன்னும் சில மாசத்துல குழந்தை வேற பொறக்க போகுது .உங்க அம்மாவ பார்ப்பேனா ?இல்லை என் குழந்தைய பார்ப்பேனா ?

உங்க அம்மா அவங்க கடைசி காலம் வரைக்கும் முதியோர் இல்லத்திலேயே இருக்கட்டும்.

இங்க பாரு ரிஸ்வானா வயோதிகம் எல்லோருக்கும் ஒருநாள் வரும் அவங்களால முன்னே மாதிரி வேலை எல்லாம் செய்ய முடியலைன்னு தான் நீ அவங்கள முதியோர் இல்லத்துல சேர்க்க வச்சேன்னு எனக்கு தெரியும் .எங்க அம்மா மேல பாசம் இல்லாமலோ ,இல்லை நீ பிரச்சனை செய்ய என்பதற்கெல்லாம் எங்க அம்மாவ முதியோர் இல்லத்துல சேர்க்கலை .

நீ நிறை மாச புள்ளதாச்சியா இருக்க ,இந்த நேரத்துல உனக்கு டென்ஷன் கொடுக்க கூடாதுன்னு அம்மா சொன்ன ஒரே காரணத்துக்காக தான் நீ சொன்னதுக்கெல்லாம் பூம் ,பூம் மாடு மாதிரி தலையாட்டி நடந்தேன் .என் அம்மாவுக்கு நான் ஒரே புள்ளடி ,நான் சின்ன வயசா இருக்கும் போதே வாப்பா சீக்குல போயிட்டாரு ,இட்லி வித்து என்னை நல்ல படியா படிக்க வச்ச என்னை ஆளாக்கினது என் அம்மா தான் .

நேத்து வந்தவ நீ, உனக்காக எல்லாம் என் அம்மாவ முதியோர் இல்லத்துல விட முடியாது .உனக்கு டெலிவரி முடிஞ்சதும் என் அம்மாவ மீண்டும் இங்க கொண்டு வருவேன் ..

உங்க அம்மாவுக்கு பணிவிடை செய்ய நானொன்றும் அவங்க வேலைக்காரி இல்லை ..

நீ ஒண்ணும் செய்ய வேணாம் .எங்க அம்மாவால முடிஞ்ச வேலைய அவங்க செய்வாங்க ,அவங்களால முடியலைன்னா பெத்த மகன் நான் செய்வேன் ..

எல்லா நேரமும் உன்னால கூட இருக்க முடியுமா என்ன ?

நான் வேலைக்கு போற நேரத்துல எங்க அம்மாவ பார்த்துக்கிறதுக்கு ஒரு வேலை ஆள் வச்சிடுறேன் போதுமா ?

இவரு பெரிய மைசூர் மகாராஜா அம்மாவ பார்த்துக்கிறதுக்கு வேலை ஆள் வைக்கிறாராம் .வாங்குற சம்பளமே வாய்க்கும் ,வயிற்றுக்குமே பத்த மாட்டேங்குது .இதுல பெரிய கலெக்டர் மாதிரி தான் பெரிய பேச்சு .

போயா நான் சொல்லுறதை கேட்டு பிரச்சனையில்லாம வாழ பழகு .ஏதோ மனசாட்சி இருக்கிறதால தான் உங்க அம்மாவ நடு தெருவுல விடாம முதியோர் இல்லத்துல சேர்க்க வச்ச இருக்கேன் .இதுக்கே நீ எனக்கு கோயில் கட்டி கும்பிடணும் .

அடியே என கையை ஓங்கியவன் அவள் நிறைமாதம் என்பதால் வந்த கோபத்தை அடக்கி கொண்டு அழுகையோடு தன் அம்மாவை பார்க்க அன்வர் சாஹிப் சமூக நல முதியோர் இல்லத்துக்கு சென்றான் .

அந்த காப்பக ரிசப்ஷனில் பஷீர் காத்து கொண்டிருந்தான் .சிறிது நேரத்திற்கு பிறகு பரக்கத் அம்மா தன் மகனை காண வந்தாள் .

பஷீரு எப்படிப்பா இருக்க ?

நான் நல்லா இருக்கேன்மா ..

கையாலாகாத ஒரு மவனை பெத்த,இப்ப பார்த்தியா உன் நிலமைய ? நல்லா இருக்கியான்னு கேட்க கூட முடியாத நிலைமைக்கு உன்னை வச்ச இருக்கேன் பார்த்தியாமா ?

என்னை நினைச்சாலே எனக்கு கேவலமா இருக்குமா ..ஒண்ணு நான் சாவணும் ..நான் செத்தா உன் நிலைமை இதை விட மோசமா போகுமோன்னு பயமா இருக்குமா ?

நான் வேணா அவளை தலாக் செய்யட்டும்மா ?

டே பஷீர் அவ உன் பொண்டாட்டி ,நம்ம வீட்டு மருமகள் ..சின்ன பொண்ணுதானே அதான் பக்குவம் இல்லாம எடுத்து எரிஞ்சு பேசறா .இன்னும் சில வருஷம் போனா எல்லாம் மாறும் .கண்டதை நினைச்சு ,கண்டதை பேசி மனசை கெடுத்துக்காதே .

அம்மா மகன் உறவு தொப்புள் கொடி உறவுப்பா ,என் உயிரையே உனக்கு கொடுத்து உருவாக்கி இருக்கேன் யார் நினைச்சாலும் உன்னையும் ,என்னையும் அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் பிரிக்க முடியாது .இந்த ஜென்மம் முழுதும் உன் கூடவே தான்ப்பா இருப்பேன் ..

என்னை பற்றி கவலைப் படாம வீட்டுக்கு போ ,மருமக வயித்து புள்ளத்தாச்சி அவளை கண்ணும் ,கருத்துமா பார்த்துக்கோ என்று சொல்லி மகனை வழியனுப்பி வைத்தாள் .

அன்றைய இரவு

அம்மாவின் துப்பட்டியை போர்வையாய் போர்த்தி கொண்டு நிம்மதியாய் உறங்கினான் பஷீர்.

சில தினங்களுக்கு பிறகு

ரிஸ்வானாவுக்கு பிரசவவலி வரவும் அவசரமாக மருத்துவமனைக்கு அழைத்து சென்றான் .வலி அதிகமாக இருக்கவும் மருத்துவர்கள் நேராக மிசிஹி ல் கொண்டு சென்றனர் .

சிறிது நேரத்திற்கு பிறகு

குழந்தை கத்தும் சத்தம் கேட்டது ..அப்போது மிசிஹி கதவை திறந்து கொண்டு செவிலியர் கையில் குழந்தையோடு வந்தார் .

மிஸ்டர் பஷீர் உங்களுக்கு பெண் குழந்தை பிறந்து இருக்கு என்றார்.

செவிலியரிடமிருந்து குழந்தையை மகிழ்ச்சியோடு வாங்கிய அக்கணம் அவனுடைய அலைபேசிக்கு அழைப்பு வந்தது .

மிஸ்டர் பஷீர்



● ச.ஆனந்தகுமார்

காலம்

வருடத்திற்கு ஒருமுறை
சந்தித்தே தீருவோம்
என கற்பூரம் அடித்து
சத்தியம் செய்த..
கல்லுரி நாட்கள்
தேர்தல் வாக்குறுதியானது
உன் மார்கழி புன்னகையற்று
சுவாசிக்க முடியாது என
இடைவிடாது பிரச்சாரம்
செய்த நாட்கள் நினைவிற்கு
வருவதேயில்லை..
இருவருக்கும் அவரவர் குடும்ப சுவலைகள்..
சிறுவயதில் என்னுடனே
இருக்க துடித்த நாய்க்குட்டியை
தெருநாய் என்று வெளியே துரத்தி
காசு கொடுத்து இன்னொன்று
வாங்கி சமன் செய்தார் அப்பா..
பார்த்துக்கொள்ள ஆளில்லை என்று
அப்பாவை காசு கொடுத்து விடுதியில்
விட்டதும் சமன்பாட்டிற்கு மாமனார்...
தூக்கத்திலும் விடாமல்
கட்டிக்கொண்டு தூங்குகிற
மகள் நாளை என்
இருப்பைக்கூட தவிர்த்து விடலாம்..
காலங்கள் இடம்பெயர்கிறபோது

தேவைகளின் மொழிபெயர்ப்பும்
நிகழ்ந்து கொண்டேயிருக்கிறது
நிகழ்தகவுகளின் கூட்டமைப்பு
வாழ்க்கை
தொலைபேசி கைபேசி புலனம்
ஒளிப்படம் என தொடர்பு ஊடகங்கள்
தூரத்தில் இருப்பவர்களை
அருகேயும் சில நேரங்களில்
அருகே இருப்பவர்களை
தூரமாகவும் வைப்பது நிதர்சனம்..
அம்மா தவறிய போது
உருண்டு புரண்டு அழுத நான்
இப்போதெல்லாம்
அபூர்வமாய் புகைப்படம்
முன் நிற்கிறேன்..
எல்லாவற்றிற்கும் மாற்று ஏற்பாடு
கண்டுபிடித்து காலம்
கடவுள் எனச்சிரிக்கிறது..
என்றாலும் எப்போதாவது
கோடைமழையென மனதில்
அடித்து சிலிரிக்கும்
நினைவுகளிலும்
கண்ணீரிலும்தான்
பிரியங்கள் பிழைத்திருக்கின்றன..



முகவரி

காலிங்பெல் சப்தம் கேட்டு கதவைத் திறந்தாள் சுமதி. வாசலில் நாற்பது வயதைக் கடந்த ஒருவர் நின்றிருந்தார். “யாருப்பா நீங்க?” என்று கேட்ட சுமதியிடம், “என்பேரு தாமஸ், துபாயிலிருந்து வரேன். உங்க பேரு சுமதியா? இந்த முகவரி உங்களுடையதா?” என்று கேட்டு ஒரு கவரைக் கொடுத்தார்.

கவரை வாங்கிப் பார்த்த சுமதி “ஆமா, எம்பேரு சுமதிதான். என்ன விசயம்? யார் கொடுத்தது?” என்று கேட்டாள். “உள்ளே ஒரு கடிதம் இருக்கும்மா, படிச்சுப்பாருங்க” என்றார் தாமஸ். கவரைத் திறந்து கடிதத்தைப் படிக்கத் தொடங்கினாள் சுமதி.

அன்புள்ள சுமதிக்கு,

பரமு எழுதிக் கொள்வது. நலமா இருக்கியா சுமதி? நம் பிள்ளைகள் எப்படி இருக்கிறார்கள்? முதலில் நான் செய்த தவறுகளுக்கும், பாவங்களுக்கும் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கறேன். நமக்குக் கல்யாணமானபின்பு

அழகான இரண்டு ஆண்பிள்ளைகளைக் கடவுள் வரமாகத் தந்தார். வியாபாரத்தில் ஏற்பட்ட நஷ்டத்தில் நம்ம நாலுபேரும் ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டோம். எதை ஆரம்பித்தாலும் தோல்வியில் முடிந்தது.

அந்த நேரத்தில்தான் துபாய்க்கு ஆள் எடுக்கிறார்கள், நல்ல சம்பளம் கிடைக்கும்னு எனக்குத் தெரிஞ்சவங்க சொன்னாங்க. உன் நகைகளைவிற்று என்னை துபாய்க்கு அனுப்பிவைத்தாய். ஒரு அரபிவீட்டில் க்ளீனிங் வேலை கொடுத்து, தங்குவதற்கு இடமும், சாப்பாடும் கொடுத்தார்கள். சம்பளம் அப்படியே மிச்சமானது. உன்னுடைய பிரார்த்தனைதான் காரணமென்று சந்தோஷப்பட்டு நம் கடன், கஷ்டம் எல்லாத்தையும் போக்கிடலாம்னு நினச்சு உனக்கு ஒரு ஆறுமாசமா வாங்கின சம்பளத்தை அனுப்பிவச்சேன்.

அதற்குப்பிறகுதான் என்வாழ்க்கையில் நடக்கக்கூடாத சம்பவங்கள் நடந்துவிட்டது சுமதி. இங்கு சமையல்வேலை செய்யும், வேறநாட்டுப் பெண்ணுடன் எனக்கு ஏற்பட்ட தொடர்பால், உன்னை மறந்தேன், நம்குழந்தைகளை மறந்தேன். உன் கடிதங்களுக்கெல்லாம் பதிலெழுதாமல் ஒதுக்கிவிட்டேன். சம்பளத்தையெல்லாம் அவளிடமே கொடுத்துவிட்டேன். எங்கள் தொடர்பை அவள், அரபியிடம் தெரிவிக்கவும், இருவருக்கும் இங்கேயே திருமணம் செய்து வைத்துவிட்டார்.

அவளுக்கும் இரண்டு ஆண்குழந்தைகள் பிறந்தது. இருபது வருடங்கள் ஓடிவிட்டன. நிறைய பணங்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு அந்தப்பெண், பிள்ளைகளை அழைத்துக் கொண்டு அவள் சொந்த ஊருக்குப் போய்விட்டாள். வயது முதிர்ந்த காரணத்தால் என்னால் ஒருவேலையும் செய்ய முடியவில்லை. உங்களுக்கு நான் செய்த துரோகங்களுக்கு கடவுள் நல்ல தண்டனையைக் கொடுத்திட்டார் சுமதி. உங்கள் ஞாபகங்கள் என்னைத் தினமும் கொல்கிறது.

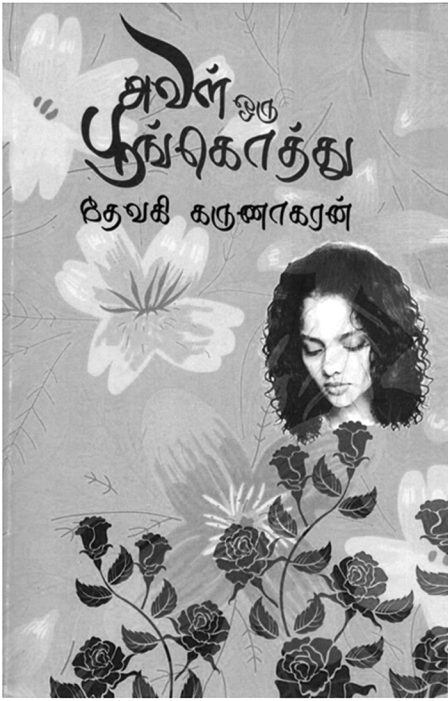
தயவுசெய்து என்னை மன்னித்துவிடு. நீ எங்கே இருக்கிறாய் என்று தெரியாததால் நமது பழைய முகவரிக்கு இந்த கடிதத்தை கொடுத்துள்ளேன். தாமஸ்.. அரபிவீட்டில் டிரைவர் வேலை பார்க்கிறான். அவளிடமே பதிலெழுதி அனுப்புமா. அடுத்த மாசமே நான் அங்கே வந்துட்டேன். என் கடைசிக் காலமாவது உன்னோடும், பிள்ளைகளோடும் போகட்டும்.

இப்படிக்கு,

உன் பரமு.

கடிதத்தை மடித்து கவருக்குள் வைத்து தாமஸிடம் திருப்பிக் கொடுத்தாள் சுமதி. “சுமதினு என்பேரு எழுதியிருந்ததால் பிரிச்சப் படிச்சுட்டேன். இந்த முகவரி என்னுடையதில்ல. சரியான முகவரி கிடச்சா அவங்ககிட்ட குடுங்க. இல்லைனா எழுதினவருகிட்டேயே திருப்பிக் குடுத்துருங்க.” தாமஸின் பதிலுக்குக் காத்திருக்காமல் கதவை மூடிவிட்டு வீட்டிற்குள் நுழைந்த சுமதியின் செல்போன் ஒலித்தது. இரண்டு மகன்களும் காண்ஃபரனஸ் காலில் அழைத்தார்கள், “நல்லாருக்கீங்களாப்பா? மருமகன்களும் பிள்ளைகளும் எப்படியிருக்காங்க? பொண்டாட்டி பிள்ளைகள் கண்கலங்காம, எந்தக் குறையுமில்லாமப் பார்த்துக்ணும்யா”, என்ற அம்மாவிடம், எல்லாரும் நல்லா இருக்கோம்மா, வற்ற சனிக்கிழம் உங்களப்பாக்க ஊருக்கு வர்றோம். போன வாரம்தான் வந்தோம் இருந்தாலும் எங்களுக்கு உங்ககூட இருக்கணும்னு ஆசை. எங்களோடவே வந்துருங்கம்மா” என்ற மகன்களிடம், “இல்லப்பா இது நம்ம பழையவீடு. இந்த வீட்டிலேயே நான் கடைசிவரைக்கும் இருந்துட்டேன். நீங்க ரெண்டு பேரும் எங்கே வேலைபாக்குறீங்களோ அங்கேயே குடும்பத்தோட இருங்க. அளவுக்கு அதிகமாகவே எனக்கு செலவுக்குப் பணம் அனுப்பறீங்க, அப்பப்போ வந்து என்னைப் பார்த்துட்டு மட்டும் போனால் போதும்” என்றாள்.

வெளிநாடு சென்ற பரமு கொஞ்சநாட்களாக எந்தவித தொடர்புமில்லாம இருக்கிறாரே, என்ன ஆனதோ? எப்படி இருக்கிறாரோ? கடவுளே அவர் நல்லா இருக்கணும் என்று விரதமிருந்து, குழந்தைகளைக் காப்பாற்ற வீட்டுவேலைகள், நூறுநாள் வேலைகள் செய்து கஷ்டப்பட்ட சுமதிக்கு, துபாயிலிருந்து வந்த உறவினர் ஒருவர் அவன் வேறொரு பெண்ணுடன் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறான் என்று கேள்விப்பட்டது முதல் இன்றுவரை அதே வீட்டில் இருந்தாலும், சுமதியின் முகவரி... பரமுவுக்காக இல்லாமல் போனது.



‘அவள் ஒரு பூங்கொத்து - தேவகி கருணாகரன் கதைகள்’

தேவகி கருணாகரனின் சிறுகதைகளை முன்பு வாசித்திருந்தாலும், ‘அவள் ஒரு பூங்கொத்து’ என்ற தொகுப்பாக வந்தபோது மீண்டும் ஒரு தடவை வாசித்தேன். இங்கே இவர் பெண்களைப் பூவுக்கு ஒப்பிடாமல், பூங்கொத்திற்கு உயர்த்தி வைக்கின்றார். கதைகள் முழுவதும் பெண்மையைப் போற்றுகின்றார். அதற்காக இவர் ஆண்களைக் குறைத்து மதிப்பிடுகின்றார் என்று அர்த்தமல்ல. ‘என்றும் என்னவள்’ கதையைப் படித்துப் பார்த்தால் அதுவும் புரிந்துவிடும். தன்னிடம் விவாகரத்து எடுத்த மனைவிக்காக, இருபத்தைந்து வருடங்கள் காத்திருந்து திரும்பவும் ஒன்றுசேரும் ஒரு ஆணின் கதை ‘என்றும் என்னவள்’. இந்தக் கதையில் சோமசுந்தரம் என்ற பாத்திரத்தை எட்டாத உயரத்தில் வைத்து அழகு பார்க்கின்றார் கதாசிரியர்..

ஆண் பெண் உறவுகள் மகத்தானவை எனக் கூறும் இவர் கதைகள், வாழ்வின் படிநிலைகளுக்கு மிகவும் அணுக்கமாகவே இருப்பதைக் காணலாம்.

இவரது கதைகளில் வரும் சில வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் முழுக்கதையின் வீச்சையும் ஒருங்கே சுட்டி நிற்பதைக் காணலாம். ‘மன்னிப்பு’ என்ற சிறுகதையில் வரும் - ‘எமிலி தன் பொன்னிறமான முடித்தலையை, நேத்தனின் கறுத்த முடித்தலையோடு சாய்த்து அவனை அணைத்தபடி...’ போன்றவை ஒரு பாணை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதமாகும். தொகுப்பின் முதல் கதையும் இதுவே!. அவுஸ்திரேலிய வெள்ளையினத் தம்பதிகளால் எடுத்து வளர்க்கப்படும் நேத்தன் என்பவன் தனது பூர்வீகத்தைத் தேடும் கதை இது. ‘தோலின் நிறத்தில் அவன் சிறீலங்கன், ஆனால் சிந்தனை பண்பாடு எல்லாமே அவுஸ்திரேலியன்’ - ஒரு இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் இன்னொரு இனத்தவரால் வளர்க்கப்படும்போது எல்லாமே மாறிவிடும்போதும், மனிதம் இங்கே மாறவில்லை என்பதைக் கதை சிறப்பாகச் சொல்கின்றது. கதையில் சிறீலங்கா இராணுவத்தினரின் அட்டூழியங்கள், வன்முறைகள், பாலியல் வல்லுறவுகள் தொட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளமை சிறப்பு. பாத்திர வார்ப்பு, களம் என்பவை சிறப்புற வந்திருக்கும் இந்தக்கதையின் இறுதிப்பகுதி மிகவும் விறுவிறுப்பாகச் செல்கின்றது. வாசித்து முடித்த பின்னரும்

மனதில் ஒரு நெகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது.

சிட்னியில் தன்னுடன் ஒன்றாகப் படிக்கும் மெடிக்கா என்ற பெண்ணை, இலங்கையைச் சேர்ந்த மாதவன் விரும்புகின்றான். 'மெடிக்கா' என்றால் அவளது மொழியில் பூங்கொத்து. அந்தப் பூங்கொத்தின் பெற்றோரைச் சந்தித்து, சம்மதம் பெற 'பேர்த்' என்ற நகரம் நோக்கி இருவரும் செல்கின்றார்கள். போகும் வழியில் மெடிக்கா கலப்பின ஆதிவாசிப்பெண் என்று தெரிந்து கொள்கின்றான் மாதவன். மெடிக்காவின் பெற்றோரிடம் சம்மதத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட மாதவன், தன்னுடைய பெற்றோரிடம் சம்மதம் பெற முடியாமல் தவிக்கின்றான். சம்மதம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் 'அவள் ஒரு பூங்கொத்து' என்ற கதை முடிகின்றது. கதையில் வரும் இன்னொரு முக்கிய பாத்திரம் மெடிக்காவின் கிரான்பா. பேர்த்தில் சந்திக்கும் கிரான்பாவின் மூலம் ஆதிவாசிகளுக்கு நேர்ந்த கொடுமைகள் கதையில் சொல்லப்படுகின்றது.

ஒரே இனம் மொழியைக் கொண்டவர்கள் கூட, வெவ்வேறு இடம் சூழ்நிலைகளில் வளரும்போது ஒவ்வாதவர்களாக ஆகிவிடுகின்றார்கள். அதே நேரம் வெவ்வேறு இனம் மொழியைக் கொண்டவர்கள் சந்தர்ப்பவசத்தால் இணைந்துவிடுவதும் உண்டு. 'காலத்தால் கரையாத நினைவுகள்' சிறுகதையில் வரும் நிவேதாவுக்கும் கார்த்திக்குக்கும் இடையே நடப்பதும் ; நிவேதாவுக்கும் கிரனுக்கும் இடையே நடப்பதும் இதுதான்.

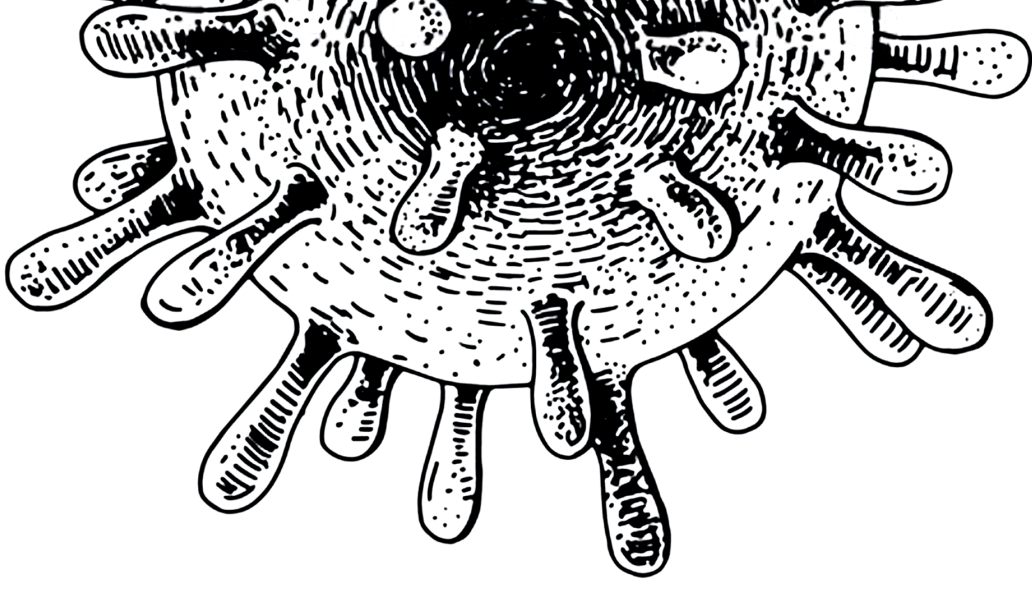
'திண்டாடும் பண்பாடு' சிறுகதையில் முதியோர் பிரச்சினை அலசப்படுகின்றது. வேலை, பிள்ளைகளின் படிப்பு என்பவற்றுடன் முதியவர்களான பெற்றோரை வீட்டில் வைத்து பராமரிக்கமுடியாத சூழ்நிலை. முதியோர் இல்லத்திற்கு பெற்றோரை அனுப்புவது பற்றி - புலம்பெயர் நாடுகளில் சாதக பாதகமான கருத்துகள் நிலவுகின்றன. எந்தவொரு பெற்றோரும் விருப்பப்பட்டு முதியோர் இல்லம் செல்வதில்லை என்ற கருத்துத்தான் பரவலாக இருந்து வருகின்றது. இந்தக் கதையில் பூரணம் என்பவர் தனது சுய விருப்பின் பேரில் முதியோர் இல்லம் வந்திருக்கின்றார். அவருக்கும் பலவந்தமாக முதியோர் இல்லத்திற்கு அனுப்பப்பட்ட வினோதினி என்பவருக்குமிடையேயான உரையாடல் தான் கதையின் பெரும்பகுதியாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

'இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு', 'நாடோடிகள்' கதைகள் நைஜீரிய நாட்டின் அரசியல், அங்குள்ள மக்களின் கலாசாரம் பண்பாடு, வாழ்வு அனுபவங்கள் பிரதிபலிக்கின்றன. 'சிந்தாமணியின் நினைவுகள்' என்ற கதை, சிறுகதை வடிவத்தைத் தாண்டி விவரணப்பாங்கில் சென்றாலும் எம்மை பழைய நினைவுகளுக்கு இட்டுச் செல்கின்றது. அறிவியல் புனைகதைப் பிரியர்களுக்கு 'வானமே எல்லை' காத்துக் கிடக்கின்றது.

பல அறிவியல் விடயங்கள் பொதிந்து கிடக்கும் இவரின் கதைகளை வெறுமனே வாசித்துவிட்டுக் கடந்து போய்விட முடியாது. செயற்கைத் தன்மையற்ற, என்றும் மனதில் நிழலாடும் பாத்திரங்களைக் கொண்ட படைப்புகள் அவை. வலிந்து புரட்சிகரக் கருத்துக்களைத் திணிக்காமல், ஆற்றொழுக்கு நடையில் வாழ்க்கையின் இயல்பு நிலையைப் படம் பிடிப்பவை.

'சிந்தன் புகல்' பதிப்பகமாக வந்திருக்கும் இந்தப் புத்தகத்தின் அட்டைப்படம், வழமையான தமிழ்ப்புத்தகங்களின் அட்டைப்படங்களிலிருந்தும் விலகி, ஆங்கிலப்புத்தகத்திற்கு நிகராக இருப்பதைக் காணலாம்.

தாயகத்தில் நீண்டகாலப் போரினால் ஏற்பட்ட பாதிப்புகள், முதியோர் பிரச்சினை, அவுஸ்திரேலிய ஆதிவாசிகளின் வரலாறு, போதைப்பொருள் பாவனை, அறிவியல் எனப் பல விடயங்களை இவரது சிறுகதைகள் பேசுகின்றன. ஒரு பூங்கொத்தில் பலவிதமான மலர்கள் அழகழகாக இருந்துகொண்டு வாசனை பரப்புவது போல, தேவகி கருணாகரனின் 'இந்தப் பூங்கொத்து'ம் வாசகர் உள்ளங்களில் மணம் பரப்பும், மனங்களைக் குணப்படுத்தும். மென்மேலும் படைப்புகள் தந்திட தேவகி கருணாகரனுக்கு எமது வாழ்த்துகள்.



● சாந்தக்கண்ணா

வரமா..? சாபமா..?

“கொறோணாவின் வீரியம்
குறைந்ததை கொண்டாட
ஏறிப் பறந்தாலென்ன எங்காவது”
என்றதென் உள்ளுணர்வு...
பிள்ளைகளின் பெருவிருப்பும்
அதுவேயாக ஐரோப்பா பயணம்

தற்காலிகம் என்றாலும்
தங்குமிடத்தின் கதவதனை
திறந்தபோது எங்கிருந்து
ஒட்டிக்கொண்டது எமக்குள்
இத்தனை உற்சாகம்..?

காலையுணவு கட்டணத்துள்
என்பதால் ஹொட்டலிலே
உண்டவேளை கூடியிருந்த
அத்தனை பார்வைகளும்
இனிப்பை கண்ட ஏறும்பாய்
எம்மையே மொய்த்தது
கொளுத்திய வெயிலில்
குருமணலும் கொதிக்க
குத்தியிருந்த குடை நிழலின்
கதிரைகளில் கால்கள் நீட்ட
அரைகுறை ஆடையுடன்
ஆதவனில் குளித்திருந்த
வெள்ளைமேனியரின் விழிகள்
எங்களின் மேலேதான் விறைத்தது

குளித்த களையும் பொரிக்கும்
மணமும் குடலைப் பிடுங்க
திறமானதென்று தேடிப்பிடித்த
திறந்தவெளி உணவகத்தில்
உண்டுகளிக்க உட்காரமுன்
உள்ளிருந்த விழிகளெல்லாம்
எங்களையே விழுங்கியது

சுற்றுலாப்பயணிகளை சுமந்து
நகரை சுற்றிக் காட்டிய சொகுசு
வண்டியில் பயணித்த நாமும்
பார்வைப் பொருளானோம்

நாற்பது வகையான நற்சுவை
நாவுக்கு விருந்து வாவென்று
வண்ண விளம்பரம் இழுக்க
ஓடி நாங்கள் உள்ளே செல்ல
கூடியிருந்து குளிர்களியை
உண்டவரின் பார்வையெல்லாம்
எங்களின் மேலே உறைந்தது

கண்முடித்திறக்கு முன்னே
வாரமொன்று கரைந்தழிய
இல்லம் வந்து பயணத்தை
இரைமீட்டவேளை...
மடியமர்ந்த மகள் கேட்டாள்
“வெள்ளையரின் விழிகளிலே
விம்பமாய் நாம் விழுந்தது
வரமா..? சாபமா..?”

● மு.ஆறுமுகவிக்னேஷ்

கொழுஞ்சூட்டுப் பிரியங்கள்

வாலைக் குழைக்கும்
நாயின் பிரியங்களை மட்டுமே
அறிந்த எனக்கு காதை உயர்த்தும்
முயலின் கொழுஞ்சூட்டுப் பிரியங்களை
அறிமுகம் செய்தவள் நீ

நெடுஞ்செவிக் குறுமுயலை
நீ நிலத்தில் துள்ளும்
கயல்கள் என்றாய்

உன் கண்களையும்
நான் அப்படித் தான் சித்தரிப்பேன்
என் மனக் கடலில் துள்ளும் கயல்களாக

இளவேனில் தலைநாளில்
உன்னைப் பொன்னென மயக்கிய
செருந்தி நறும்பூவின்
கண்புப் புல் போல்
இந்த முயலுக்கு
பொசு பொசு மயிர்கள்

புல்லின் நுனியில்
இந்த முயல் கொரிக்கும்
பனித்துளிகள்
வெண்ணிறத் துகிர்கள்

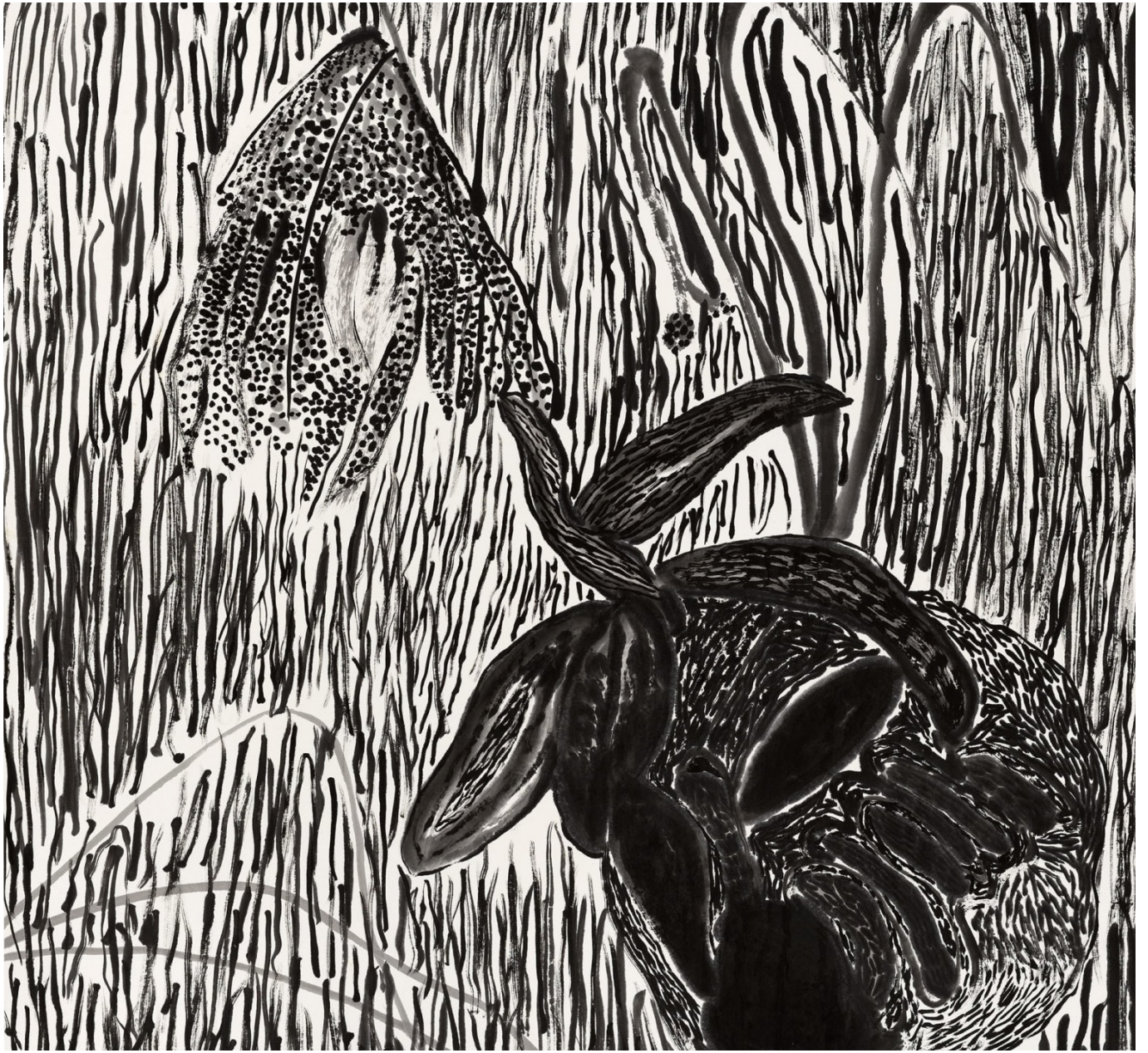
பொய்கையில் விழுந்த
இரண்டு மழைத்துளிகள்
முயலின் பொகுட்டு விழிகள்

முயல் ஓடும் வேகத்திற்கு முன்
தோற்கும் கணைகள்

புனைவன் புதிதாய் பயிர் செய்ய எரித்த
புன்செய் புகை நிழல் அதன் நிறம்

ஜீவகாருண்யா
முயலைப் போல் பல்லுயிரையும்
பேணி வளர்ப்பதுவே
உன் அறம்.





இனமத மூர்க்கம்

கொழும்பு கொச்சிக்கடைப் பிரதேசத்தின் தெற்குப் பகுதியில் அமைந்துள்ள வீதியில் எதிரும் புதிருமாக இருக்கும் தொடர் மாடிக்கட்டிட வீடுகளில் முதலாவது வீட்டில் அரசரெத்தினம் ஆசிரியர் தனது மனைவியார் மனோகரி மகன் மதன் மகள் மாதினி இவர்களோடு வாழ்ந்து வருகின்றார். இவர்களின் சொந்த ஊர் நுவரெலியா.

அடுத்த பக்கத்து வீட்டில் நந்சேனாவும் அவரின் மனைவி ஆரியவதியும் மகன் யெயலக் மகள் யாமினி ஆகியோர் வாழ்கின்றார்கள். இவர்கள் கண்டி நகரைச் சேர்ந்தவர்கள்.

இந்த இருகும்பத்தினரும் மிகவும் நெருக்கமான நட்புப் பாரட்டிக் கொடுக்கல் வாங்கல்; செய்து மகிழ்ந்து வாழும் அந்த இயல்வு நிலமை பலரையும் வியப்புற வைக்கின்றன.

அரசரெத்தினம் கொழும்பிலுள்ள ஒரு பிரபல கல்லூரியில் ஆங்கில ஆசிரியராகப் பணிபுரிகின்றார். இவரின் மகன் மதன் சிங்கள மொழியில் கல்விகற்றவர். இதனால் கொழும்பில் பிரசுரமாகும் ஒரு சிங்களத் தினசரிப் பத்திரிகையில் செய்திச் சேகரிப்பாளராகவும், கேலிச்சித்திரம் வரையும் கலைஞராகவும் தொழில்புரிந்து வருகின்றார்.

மதன் தங்க நிறமுடைய அழகான இளைஞன். உயரமான தோற்றங் கொண்டவர்.. எவரும் வியந்து நோக்கும் இவனை.. எந்த இளம்பருவப் பெண்களும் நெருங்கிப் பேசுவதற்கு விரும்புவதுண்டு.

இந்தநிலையில்.. இவனின் பக்கத்து வீட்டில் வாழும் யாமினி அவனைக் காதலித்துவந்தாள். அவனும் அவளைக் காதலித்தான்.

யாமினியின் அண்ணன் யெயலக் ஒரு தனியார் வங்கியில் எழுத்து வினைஞர் பணியில் அமர்ந்துள்ளார். இவனும் மதனின் நண்பனாக இருக்கின்றான்.

இவர்களின் தந்தையார் நந்தசேனா கொழும்பு வெள்ளவத்தையில் இருக்கும் ஒரு ஆடையகத்தில் விற்பனையாளராகக் கடமை புரிகின்றார்.

யாமினியும் மதனின் தங்கை மாதினியும் மிகவும் நெருக்கமான தோழியராக இருப்பவர்கள். தனது அண்ணனோடு யாமினி கொண்டுள்ள காதலை மாதினி அறிவாள்.

அதேபோன்று யெயலக்கும் தங்கையின் காதலை உணர்வான். இதை இவர்களின்; தாயார் ஆரியவதி விரும்பவில்லை. தமிழரான மதனை தனது மகள் காதலிப்பதை அவர் எதிர்த்துவந்தார்.

யாமினி! நீ அழகி. அதனால்.. எவனிடமும் நெருங்கிப் பேசுவதைத் தவிர்த்துக்கொள். உனது வெகிழ்த்தனத்தை பெடியள் தனக்குச் சாதமாக்கித் தவறான நோக்கில் நெருங்கக்கூடும்.

நாங்கள் கண்டி உயர்சாதிப் பௌத்த சிங்களவர்கள் என்பதை மறந்துவிடாதை! உனக்கு அம்மாவின் குணம் எத்தகையது என்று தெரியும். எனக்குவரும் கோபத்தைப்பற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை.

என்றெல்லாம் மிரட்டி.. அவர் மகளை எச்சரித்து வந்தார்.

சென்றவாரம் நடந்த சம்பவத்திற்கு மன்னிப்புக்கோரி அன்று யாமினி மெசஞ்சரில் எழுதி அனுப்பியிருந்த கடிதத்தைப் படித்த பிறகு மதனின் சிந்தனை மாற்றமடைந்தது.

அலுவலகத்திலிருந்து வீடு திரும்பும்போது அவனின் மனம் கனத்தது.

மதன் பணிபுரியும் பத்திரிகையின் உதவி அதிபரான சந்திரசேனையின் பரிசீலனைக்காக அவன் எழுதியனுப்பிய கட்டுரையை அவர் தனது கணினியில் இருந்து அழித்துவிட்டு.. கண்டபடி கேவலமான வார்த்தைகளால் அவனை வைதார்.

அவரொரு இனவாதி. அது அவனுக்குள் கசப்பைத் தந்தது. தவறு செய்திருந்து தண்டனை கிடைத்தால் பொறுத்துக் கொள்ளலாம். திறமான தேடல்களோடு எழுதிய பிரதியைத் தவறென்று சொல்லி.. எடுத்த எடுப்பில் அழித்து விட்டாரே அந்த உலுத்தர்.

என்ற மனத்தாக்கத்தோடு இருந்த மதனை யாமினி எழுதிய கடிதத்தின் வார்த்தைகள் மேலும் அழுத்தியன.

அவள் எழுதி இருந்தாள்

நான் தங்களைச் சந்தித்து முக்கியமான சிலதகவல்களைப் பேசவேண்டும் என்று அழைத்த அந்தக்

குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு என்னால் அன்று வரமுடியாதுபோனது தங்களுக்கு நான் கொடுத்தது ஏமாற்றம்தான். அதர்க்காக ஒரு கதையை எழுதி ஏமாற்றம் என்ற தலைப்பில் அதைப் பத்திரிகையில் பிரசுரித்துள்ளீர்கள்.

பக்கத்து வீட்டில் இருக்கும் என்னிடம் நேரில் நின்று நியாயத்தைக் கேட்காது கதை எழுதிக் குத்திக்காட்டித் தண்டித்துவிட்டீர்களே. உங்கள் கதையை நான் படித்துவிட்டு ஆத்திரம் தீர அழுதேன்.

உங்கள் கதையைப் புகழ்ந்து பாராட்ட முடியாது. கொஞ்சங்கூட ஈவிரக்கமில்லாது என்னை அதில் திட்டித் தீர்த்துவிட்டீர்கள். நான் உங்களுடன் கூடித்திரிந்து.. காதலித்து மகிழ்ந்தபோது.. கலியாணம் என்ற ஒன்றை மறந்து போனேன். இன்று அதுவந்து எனக்குமுன் நிற்கின்றது.

நான் ஒரு பௌத்தமதச் சிங்களத்தியாம். நீங்கள் ஒரு இந்துமதத் தமிழனாம். என்னைப் பெற்றெடுத்த தாயார் நாம் தினமும் கட்டியிருந்த மனக் கோட்டையை ஒரே நாளில் தகர்த்தெறிந்து விட்டார்.

நான் நினைத்திருந்த வழிகளையெல்லாம் ஒரே இரவுக்குள் அடைத்துவிட்டார். அவருடைய எண்ணத்திற்கு நான் கைப்பொம்மையாக மறுத்து.. அப்பாவிடம் முறையிட்டபோது அவரோ ஊமையாகி நின்றார். ஏதிர்த்து வாதிட்டேன் பதில் கிடைக்கவில்லை.

முர்ப்போக்குச் சித்தாந்தம் பேசுகின்ற என் அண்ணரிடம் சொன்னேன். அவனோ எனக்கு உபதேசம் செய்தான்.

கண்டியிலுள்ள இளைய சட்டத்தரனியான வீரவன்சே எனக்கு முறைமாப்பிளையாம். அந்தச் சம்பந்தம் தமக்குக் கிடைத்தற்கரியதாம். அதைத்தான் நீ செய்வேணும்.

ஒரு தமிழனை மாப்பிளையாக ஏற்றுக்கொள்ள எங்களுடைய உடரடே மகாநாயக்க பிக்குவான்சே அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார். என்றான்.

நான் தலையில் பலமுறை அடித்துக் கொண்டு அழுதேன். அண்ணன் என்ற அவன் பேசாமற்போனான். அம்மா அங்கு வந்தார் நான் அடங்கிவிட்டேன்.

நான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட அந்தப் பூங்காவிற்கு வந்து.. நாளை பிற்பகல் ஆறுமணிக்கு நான் உங்களைக் காணக் காத்து நிற்பேன். கண்டிப்பாக வாருங்கோ!

இத்தோடு அவள் தானது கடிதத்தை முடித்திருந்தாள்.

இணையத்தை மூடிவிட்டு எழுந்த மதனின் இருதயம் வேகமாக அடித்துக்கொண்டது. இரவு நித்திரை வரவேயில்லை. தலையுள் வலி. அன்று வேலையில் விடுமுறை எடுத்துக்கொண்டான். அடுத்த வீட்டை அடிக்கடி எட்டிப்பார்த்தான் யாமினி தென்படவில்லை. அவனின் தாயார் மனோகரி பாசமோடு நெருங்கிவந்து..

என்ன காய்ச்சல் குணமோ.. ஏன் வேலைக்குப் போகவில்லை.

என்று கேட்டார்.

இல்லையம்மா! நல்லாய் இருக்கிறேன்.

என்றான் மதன்.

சரி.. சாப்பிடவா!

என்றவர் அங்கிருந்து அகலவே தங்கை பாடசாலை உடையோடுவந்து.

அண்ணை! அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் யாமினியோடு உனக்குள்ள காதல் விசயம் தெரிந்துபோச்சுது.

அவர்கள் ஆளுக்காள் பேசிக்கொண்டதை நான் ஒட்டுக் கேட்டனான். மருமகளாக யாமினி வந்தால் நல்லது என்று சொன்னார்கள்.

என்ற தங்கை.. புன்னகையோடு பிறப்பட்டுப் போனாள்.

அன்று பிற்பகல் மதன் யாமினி இருவரும் சந்தித்துப்பேசினர். உதடுகள் துடித்தன கண்கள் கலங்கின. அவள் அவனை வெறித்து நோக்கியவாறு நின்றாள்.

ஏன் அழைத்தாய்! பதில் சொல்லு. என்று மதன் கேட்கவும் குலுங்கி அழுதவாறு..

நாளைக்கு என்னையும் கூட்டிக்கொண்டு கண்டிக்குப் போவதற்கு வீட்டில் ஆயத்தம் நடக்குது.

உன் முடிவைச் சொல்லிவிடு.

சொன்னேன் அம்மா அடித்தார். ஏசினார்.. தமிழனை நீ முடிக்கவிடம். என்றார்கள்.

யாமினி! இதற்கு நான் என்னசொல்வதென்று தெரியவில்லை.

நான் உங்களோடு சேர்ந்து புறப்படத்தயார். பணமும் நகையும் எடுத்து வந்திருக்கிறேன். எங்கையாவது போவம். என்னைக் கைவிடாது காப்பாற்றுங்கள்.

மதனின் புத்தி கலங்கியதால்.. விழிகள் பிதுங்க எதுவும் தோன்றாது அவன் வாயடைத்து நின்றான். வார்த்தை எதுவும் வரவில்லை.

ஏன் தயங்குகின்றீர்கள். நாங்கள் வயதுவந்தவர்கள். எவரும் தடைசொல்ல முடியாது. பதிவுத்திருமணம் செய்வோம்.

என்றவளைப் பார்த்து..

யாமினி! இது திரைப்படமல்ல. நிசமான வாழ்க்கை. அந்தரப்படாதே. நான் வந்து உம்மடை வீட்டாரோடு நாளைக்குப் பேசிப்பார்க்கின்றேன்.

என்றவளைப் பார்த்தவள் கோபம் குழைந்த ஏழனத்தோடு பேசினாள்.

என்ன விசர்க்கதை கதைக்கிறியள். நீங்கள்வந்து கதைத்தால் ஒப்புக்கொண்டு.. யாமினி உனக்குத்தான் இந்தா கூடிக்கொண்டுபோ! என்று சொல்லுவார்களா.

எப்படியும் உன்னை நான் இந்த இக்கட்டிலிருந்து மீட்பேன். எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கின்றது.

சும்மா அலட்டி.. என்னை ஆறுதல்படுத்த முடியாது. ஆபத்தின் எல்லையிலை நான் நிக்கிறேன். வீட்டினரின் கண்ணில்படாமல் வெளிக்கிட்டு வந்தனான். என்னை எங்கையாவது கூட்டிக்கொண்டு போங்கோ.

வினையாற்றல் குன்றியவனாய் மனந்தளர்ந்து.. வரிகட்டிவந்த வார்த்தைகளை விழுங்கியபடி மெளனமாய் நின்ற மதனை அவள் ஏக்கத்தோடு நோக்கினாள்.

தோளிலே அவள் காவிக்கொண்டுநின்ற பாரமான பையை வாங்கிக்கொண்டவன்..

பொழுது இருட்டுகின்றது. வீடுகளுக்குப் போவம். நாளைக்கு விடிய நான் எப்படியும் ஒரு வழிபண்ணுவன். என்னைநம்பு.

என்றவன்.. யாமினியின் கரத்தைப் பற்றியவாறு அங்கிருந்து அவளை அழைத்துப் போனான்.

அன்று நள்ளிரவு யாமினி கத்திக்குழறவே.. அவளின் குடும்பத்தினர்கள் காதையர்களின் உதவியோடு.. பலாத்தகாரமாக அவளைத் தூக்கிச்சென்று.. காருக்குள் போட்டுக் கடத்திக்கொண்டு போனார்கள்.



● சம்பூர் சமரன்

விடியலில் ஓர் கனவு

அணைந்த திரியை விழுங்கிய இருளில்
 ஆசை மேகம் நனைந்தது உறவில்
 கல்விச் சாலையில் மலர்ந்த அன்பை
 காதலின் விளிம்பில் நிறுத்திய நட்பு
 அன்றில் பறவையாய் விலகல்; தவிப்பு
 அருகில் இல்லை அதனால் ஏக்கம்
 இருவரின் மனமும் பாலோடு நீராய்
 இனிமை கலந்து திருமணம் நிகழ்ந்தது
 அவளின் எண்ணம் அவளின் செயலே
 ஆண்டவன் அருளால் இல்லறம் இனித்தது
 அன்பின் திளைப்பில் ஆண்டுகள் அகன்றிட
 அந்தோ மனதில் ஆவல் வெந்தது
 மழலைச் செல்வம் மடியில் தவழ்ந்து
 மண்ணில் புரண்டிடும் தருணம் பார்த்தது
 அழகாய்க் குழந்தை தொட்டிலில் உறங்குது
 அசைந்தேன் விடியற் கனவும் தொலைந்தது...



சிந்தை இரங்காரடி.....

வெள்ளிக்கிழமை இரவுதொடங்கிய மழை இன்று தான் ஓய்ந்திருக்கின்றது. வானத்தில் திட்டுத்திட்டாய் இன்னமும் கருமேகங்கள் நகர்ந்துகொண்டிருந்தன. அடுத்தமழை எப்போதும் வரலாம் என எண்ணிக்கொண்ட தயா வாசற்கதவைத் திறந்தாள். சில்லென்ற குளிர்காற்று முகத்தில் ஓட்டிக்கொண்டது.

அன்பரசனும் அன்புநிலாவும் இன்னமும் உறக்கம்விட்டு எழவில்லை. அன்பரசன் இந்த ஆண்டு பரீட்சை எழுதப்போகிறான். அன்புநிலா இப்போதுதான் எட்டாம் வகுப்பில் இருக்கிறாள். பிள்ளைகளுக்கான பெயரைக்கூட தன்பெரும் வேலைப்பளுக்கு நடுவே அந்த உன்னத மனிதர்தான் தெரிவுசெய்து தந்தார் என நன்றியோடும் தாளாத நேசத்தோடும் நினைத்துக்கொண்டாள்.

நினைந்து நினைந்து உருகிக்கொள்ள இப்படி ஏராளம் நினைவுகள் தனக்குள் இருப்பதை அவள் நினைத்துக்கொள்கிறாள். அந்த நினைவுகள்தான் வாழ்வின் சலிப்புகளுக்குள்ளிருந்து தன்னை மீட்டெடுத்து, முன்நகர்த்துவதாவும் கூட அவள் எண்ணிக்கொள்கிறாள்.

“பிள்ளையள் ரெண்டும் நல்லா வளந்திட்டனம்... தேப்பன் பக்கத்திலை இருந்தால்... எவ்வளவு சந்தோசப்படுவார்... பாவம்...”

துயரங்களையும் சமைகளையும் பெருகும் கண்ணீரையும் இறக்கி வைத்துவிட்டு, பிள்ளைகளுக்காக வாழ்த்தொடங்கிப் பல ஆண்டுகளாகிவிட்டாலும், அவ்வப்போது, தனக்குள் ஆறாத புண்ணாய் உள்வலி இருந்துகொண்டிருப்பதை அவள் உணர்ந்துகொண்டாள்.

எல்லாவகையான துயரங்களோடு எல்லாவிதமான மனிதர்களையும் உய்த்துணரும் பாடத்தை வாழ்க்கை அவளுக்குக் கற்றுத் தந்திருப்பதாக அவள் நினைத்துக்கொண்டாள். என்றோவொருநாள் சாம்ப்ராகிப்போய்விடக்கூடிய தன் இதயத்தின் மூலையில் எல்லாவற்றையும் வேதனையோடு காவலிட்டுக்கொண்டாள்.

எந்த வரையறையுமற்று எப்போதும் மனதுக்குள் ஊர்வலமாக நகரும் நினைவுகள் அவளுக்குள் மெல்ல உயிர்ப்புறத் தொடங்குகின்றன. கடந்துபோன பதின்நான்கு ஆண்டுகளில் கருணையற்ற, கொடிய, மனிதச் செயற்பாடுகளால் துவண்டு துடித்த நாட்களின் குருதிவடியும் வடுக்கள் அவையென நினைத்துக்கொள்கிறாள்.

ஒரு மின்னற்பொழுதில் கருகிவிடும் பூவாகிப்போய்விட்ட காலத்தை அவள் நினைத்துப் பார்க்கிறாள். நிமிர்ந்தே நின்று பழகிப்போன வாழ்க்கையை யார் ஓடித்துப்போட்டார்கள் என்று தெரியாமல் அலறிய நாட்களும் அவளுக்குள் இருந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன.

வசந்தகாலத்தின் இன்னிசையை எழுப்பிக்கொண்டிருந்த பறவையின் மீது மின்தாக்கம் ஊடுருவிச் செயலற்றதாகிப்போன வாழ்வின் நெருக்குதல் அவளைக் குலைத்துப்போட்டது. கும்மிருட்டுக்குள் தான் தள்ளப்பட்டுவிட்டதாக அவள் துயர்கொண்டிருந்தாள்.

உறுதிப்படுத்தவோ, உடனிருந்து ஆறுதல்தரவோ எவருமற்றுப்போனது வாழ்வு. பெருங்காற்றில் சாய்ந்துபோன மரமாய் வாழ்க்கையின் மீதிக்காலத்தை மறைத்தபடி, பேரிருள் தெரிந்தது. சுறைக்காற்றில் உதிர்ந்துபோன இலைகள் போல மனிதர்கள் எல்லாத்திசைகளிலும் அலைந்து சருகாய் வீழ்ந்தனர்.

இரண்டு வயதுடைய அன்பரசனும் ஆறுமாதக் குழந்தையான அன்புநிலாவும் அவளோடிருக்க, அவளின் வேராயிருந்த காந்தன் போய்விட்டான். அவனாகப் போகவில்லை. அவனுக்கு முன்னே போனவர்களின் அதேதடத்தில் அவனும் அவளின் கையிறுக்கிப் போனான் என்றுதான் அவள் உணர்ந்தாள்.

“திரும்பி வருவேன். பிள்ளைகளைப் பார்த்திரு...” என்ற அவளின் வார்த்தைகள் மெய்ப்படும் என்பதை மனதுக்குள் பதித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். எத்தனையோ வலிதரும் நிகழ்வுகளைக் கண்களாற் கண்டுகொண்டிருந்தாலும், அவன் வருவான் என்பதில் அவள் நம்பிக்கையோடு தான் இருந்துகொண்டிருக்கிறாள்.

காந்தனின் நினைவெழுந்தபோது கண்கள் உகுத்தன. மண்ணுக்குள் புதைந்த வைரமென மங்கிக் கிடந்த அவளைப் புதுக்கிப் பொலிவுதந்தவன் அவன்தான். பாறாங்கல்லினடியில் பதுங்கிக் கிடந்த தேரையின் உலகம் போல, அவளது பொதுவெளியும் இருண்டுகிடந்தது. கைபிடித்து அழைத்துவந்து பேரொளியைக் காட்டியவனும் அவன்தான். அவனாலாகியது அவளுலகு.

மீள இனிமைதரும் நினைவுகளை மீட்டுக்கொள்வதில் அவள் அகம் மகிழ்ந்து கொள்வாள். மனதுள் அமைதி நிலவும் நேரங்களில் பிரியும் பெருமூச்சுடன் எல்லாவற்றையும் அவளால் நினைத்துக்கொள்ளத்தான் முடிகிறது.

மின்னுகின்ற நட்சத்திரங்களிடம் தன் நினைவுகளைப் பகிர்ந்துகொள்வாள். நட்சத்திரங்கள் பாடுவதைக்கேட்டு அவள் புல்லரித்துப்போவாள். எல்லாவற்றையும் நினைக்கும்போது மனது வேகியது.

“மேகத்தின் இருத்திரை விலகும்போது காந்தனும் வந்துவிடுவான்.... அதுவரை எந்தப்புயலடித்தாலும் பரவாயில்லை... வீழாதிருப்பேன்” என்று மனதைக் கல்லாக்கிக்கொண்டாள் தயா.

சித்தப்பாவின் நண்பரான சிவசம்பு மாமாதான் அவளுக்கு வைகறையின் நினைவை ஊட்டினார். காங்கேசன்துறை வீதியின் கவனிப்புப்பெற்ற நாற்சந்தி ஒன்றில் அவருக்கு ஒரு கடை இருந்தது. அவரிடமிருந்த மின்பொருட்கடையில் அவளுக்கு அவர் ஒரு வேலை தந்தார். அந்த வேலைக்கு அவள் தகுதியானவள்தான் என்றாலும், அவர் கல்விச் சாற்றிதழ்கள் எதுவும் கேட்கவில்லை.

காலையிலிருந்து மாலைவரை அவளுக்கு அந்தக்கடையில் வேலையிருந்தது. பிள்ளைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு, வேலையையும் செய்வதற்கான நேரத்தை அவள் திட்டமிட்டுக்கொண்டாள். நேரக்கணிப்பிற்குள் வாழ்ந்த அவளால் திட்டமிட்டு வேலைசெய்வது இலகுவாகவே இருந்தது.

அதற்காக அவர்கொடுத்த மாதக்கொடுப்பனவும் அவளுக்குப் போதுமானதாகவிருந்தது. கலங்கிய குளம் தெளிவதைப்போல மெல்ல மெல்லத் தன் வாழ்வுப்பெருங்கடலை அமைதியாக்க அவள் முயற்சித்தாள். அமைதியுற மறுத்த தருணங்களில் மனதை ஒருநிலைப்படுத்த புத்தக வாசிப்பைத் தேர்வு செய்துகொண்டாள்.

அப்போதுதான் பாறைகளின் நடுவே மலரும் சிறுசெடியெனத் தோற்றம்காட்டியபடி காந்தனின் உற்ற நண்பனாக... “ தயாக்கா... தயாக்கா... ” என்றழைத்தபடி குமணன் அவள்முன் தோன்றினான்.

குமணன் காந்தனின் அணைப்பில் வளர்ந்தவன். அறவொழுக்கம் கொண்டவன். முன்னரே மிகவும் அன்பாகப் பழகியவன். ஒருகாலத்தில் குமணனோடு வீட்டுக்குப் பல தடைவை வந்து உணவுண்டு சென்றவன்.

அவள் பாறையென இறுகிய பொழுதுகளில் அன்பென்னும் விதைகளைத் தூவியவன்.

கூடிப்பிறக்காவிடினும் அவன் ஓர் உயிர்த் தம்பியாகவே தயாவுக்கு அவன் தோன்றினான். அவனிடம் பேய்கள் விழுங்கிய பல்லாயிரம் பேரின் நெஞ்சம் பதைபதைக்கும் பல கதைகளிருந்தன. கண்ணீர்த்துளிகளின் வழிதலோடு அவள் அவற்றை உற்றுக்கேட்டுக்கொண்டாள். அக்கதைகள் தந்த பெருவலியின் வழியில், அவள் உள்ளூரச் சிதறிப்போனாள்.

ஆனாலும் அந்தப் பெருங்கதைகளினூடாகத் தன் கதையின் வீரியத்தை குறைத்துக் கொள்ள எத்தனித்தாள்.

பல்லாயிரம் உயிர்களை விழுங்கிவைத்திருக்கும் அந்தப் பெரு முதலை பணத்தின் மீது பேராசையுற்றிருப்பதாகச் சொன்னான் குமணன். முத்துகளையும் வைரங்களையும் தங்கக்காசுகளையும் அள்ளி அதன்வாயில் போட்டால் விழுங்கிய உயிர்களை உமிழும் என்றான்.

அவள் சிலிர்த்துப்போனாள். உருகிக்கிடக்கும் இரும்பின் மீது விழும் ஒவ்வொரு அடியும் அவ்விரும்பை உருவமாற்றுவதுபோல அவளும் மாற்றங்கொண்டாள். தன் உயிரான காந்தனின் மீள்வுக்காக தங்கக் காசுகளைச் சேகரிக்கத் தொடங்கினாள்.

அவளின் உடைமைகள் காசுகளாக மாறிக்கொண்டிருந்தன. வீட்டின் பின்னாலிருந்த சிறிய தோட்டத்துண்டை ஊரில் உள்ள ஆசிரியர் ஒருவருக்கு விற்றாள். அவளுடைய இரவும்பகலும் அவளின் உழைப்புகளாகின. ஒவ்வொரு வியர்வைத்துளியும் பணமாக மாறியது. தனக்குத்தெரிந்த எல்லா வேலைகளையும் ஓடியோடிச் செய்து காசுகளைச் சேமித்தாள்.

சேமித்த காசுகளை ஒருநாள் குமணனிடம் கையளித்தாள். கையறுநிலையில் சூனியமாகிப்போன தன் வாழ்வை மீட்கும் ஆசை அவனிடம் பெருகியது. இருள்மண்டிய தன்வாழ்வு மிளிரவேண்டும் என்கின்ற பேராசையாய் அது பெருகிற்று. குமணன் நம்பிக்கையின் கீற்றுகளை அள்ளித் தெளித்தான்.

அவள் எப்படி அரும்பாடுபட்டும் பேய்ப்பசியின் தேவையை முழுமையாகத் திரட்டமுடியவில்லை. வழியேதும் தெரியாமல் சித்தப்பாவிடம் போய்நின்றாள். பென்சிலால் கன்னத்தில் தட்டியபடி சித்தப்பாவும் நீண்ட நேரமெடுத்துச் சிந்தித்தபின், கடனாக உதவிசெய்ய முன்வந்தார்.

சித்தப்பாவின் உதவியாகக் கிடைத்ததையும் சேர்த்து எல்லாவற்றையும் குமணனிடம் கையளித்தாள்.

அவள் அதைக் கூறியதைக் கேட்டு, சித்தப்பா நடுங்கிப்போனார். எந்த மனிதர்களையும் முழுமையாக நம்பிவிடக்கூடாது என அறிவுரைத்தார் சித்தப்பா. அவர் ஒரு வணிக முதலாளி என்பதால் மனிதர்களை இலகுவாக நம்பிவிட மாட்டார் என்றும், கூட இருக்கும் மனிதர்களை நம்பாத இயல்பு தனக்குப் பொருந்தாது என்றும் தயா தனக்குள் நினைத்துக்கொண்டாள்.

முழுவதையும் பெற்றுச் சென்ற குமணன், தான் முதலையை நேரில் காணவுள்ளதாகவும் விரைவில் காந்தனைக் கையோடு கூட்டிவருவதாகவும் தொலைபேசியபோது, அவளுள் ஆனந்தமழை பொழிந்தது.

புத்திகெட்ட பெண்ணே என்று பேசிய சித்தப்பா முன் காந்தனோடு போய் நிற்பதாகத் தன்னுள் சூளுரைத்துக் கொண்டாள். வாழ்வின் நெருக்கடிமிகுந்த நேரங்களில் ஏதோவோர் கதவு திறந்துகொள்ளும் என்ற நம்பிக்கையை மனதுக்குள் அழுத்திப் பதித்துக்கொண்டாள்.

குமணனுக்கும் அவளுக்குமான தொலைத் தொடர்புகளின் நாட்கள் விரைந்துகொண்டிருந்தன.... அவள் பலதடைவைகள் அழைப்புகளை எடுத்துக் களைத்துவிட்டாள். அப்போதுகூட, “ பாவம் குமணன்... ஏழிதா கடும் வேலையில் இருக்கிறான் போல.... ” என நினைத்துக்கொண்டாள்.

வளைந்து நெளியும் ஆறுகளின் மேலாகவும்... நெஞ்சை நிமிர்த்திநிற்கும் மலைகளுக்கு மேலாகவும்... கடல்களுக்கு மேலாகவும்... முகில்களுக்கு ஊடாகவும் பறந்தலையும் பறவையொன்றைப்போல அவளின் மனது அலைந்துகொண்டிருந்தது.

காலையிலும் மாலையிலும் இரவிலுமென நேரங்காலம் பார்க்காது பலமுறை குமணனுக்கு தொலைபேசி அழைப்பை விடுத்துக்கொண்டிருந்தாள். எல்லா அழைப்புகளும் புறக்குடத்து நீராக விரயமாகிக்கொண்டிருந்தன.

நாட்களோ இறக்கைபூட்டிக்கொண்டு பறந்துசென்றன. அவள் மெல்ல மெல்ல தன்நிலை உணரத்தொடங்கினாள். கண்ணுக்கு எட்டாத கணவன் ஒருபுறம்... உள்ளத்தை நடுங்கவைக்கும் கடன்சுமை மறுபக்கமாய் அவள் நெருப்பில் வீழ்ந்த நெகிழிப் பையைப்போலச் சுருங்கினாள்.

அவள் நம்பிக்கை வைத்த குமணனோ எட்டப்படமுடியாத இலக்குப்போல எங்கேயோ இருந்தான். அவளால் அவன்மீது ஐயங்கொள்ளவும் முடியாதிருந்தது. ஆனாலும், துறைமுகமற்ற கடற்கலமாக அலையும் தன்மனதை நங்கூரமிட முடியாதவளாய் நலிந்துகொண்டிருந்தாள் அவள். விடியும் என எதிர்பார்த்த ஒவ்வொரு திசையும் அவளைப் பார்த்துப் பழிப்பது போன்ற உணர்வில், தன்மீதே தான் கழிவிரக்கம் கொண்டாள்.

அறியமுடியாத தூரத்திலிருக்கும் தன் அன்பிற்கினியவனின் அருகாமைக்காக அவன்மனது இப்போது அடம்பிடித்து அழுதது. தாங்கிக்கொள்ள ஒரு தோள்வேண்டித் தவித்தது அவளின் துயரம்.

இந்தப் பூமியின்மீது தன்; கண்ணீர்த்துளிகள் வீழ்ந்துகொண்டிருப்பதை யார் அறிந்துகொள்ள முடியும் எனத்தெரியாமல்... அந்த விழிநீர்த் துளிகளைத் தன் இதயத்துக்குள்ளேயே வீழ்த்திக்கொள்கிறாள் அவள்.

மழைக்கு நனையாமல் தாழ்வாரத்தில் அடுக்கி வைத்திருந்த விறகு கட்டைகளை எடுத்துவந்து இப்போது, அடுப்பைப் பற்றவைக்கறாள் தயா. விரைவாகத் தேநீரைவைத்துக் குடித்துவிட்டு கடைக்குப் போகவேண்டும் அவள். விரைந்து சென்றுகொண்டிருக்கும் நாட்களில் அன்பரசனதும் அன்புநிலாவினதும் எதிர்காலம் பற்றிய கனவுகளை அவள் தனக்குள் உருவாக்கிக்கொள்கிறாள்.



தமிழ் நாவல் வாசிப்பும் உரையாடலும் நூல்

ஆரம்பகால தமிழ் மொழியின் படைப்புலகில் செய்யுள்களும் இலக்கணமும் இலக்கியமும் நன்கு கற்றறிந்த புலமைமிக்க தமிழ் சான்றோர்களுக்கு மட்டுமே உரியதாக அமைந்திருந்த பொழுது, 15 ஆம் நூற்றாண்டு காலவாக்கில் எழுதப்பட்ட இந்நூல்களுக்குரிய உரைநடைகளே எளியோரும் வாசித்து உணரும் வண்ணம் அமைந்திருந்தது என்பதை நாம் அறிவோம். இதிகாசங்கள் அரசகுலத்து வரலாறுகளை பதிய வைத்த போது, இளங்கோவடிகள் இயற்றிய சிலப்பதிகாரம் எனும் பெரும் காப்பியமே சற்று இடம் பெயர்ந்து வாணிபனது வாழ்க்கையை பேசியது. அதனைத் தொடர்ந்தே வாழும் மக்களது கதைகள் வரலாறாகத் தொடங்கின. முண்டாசுக் கவி பாரதி படைத்திருந்த எளிமையான புதுக்கவிதைகள் பாமரனையும் சென்றடைந்து தேசிய எழுச்சிக்கு காரணமானது என்பதையும் நாம் அறிவோம். எழுத்தாளர் புதுமைப்பித்தன், எளிய மக்களின் வாழ்க்கையில் ஊடுருவி அவர்களது கனமான சிந்தனைகளை அதன் போக்கில் ஓடவிட்டு, வட்டாரங்களைச் சார்ந்த வழக்கு மொழியில் சிறுகதைகள், குறு நாவல்கள் என அமைத்து, புதுமைகளைப் புகுத்தி, படைப்புகளைக் கொடுத்த துணிச்சல்மிக்கவரை இன்றைய இலக்கிய உலகம் மறக்க இயலாது. அவரைத் தொடர்ந்து அடுத்தடுத்த காலங்களில் உருவான எழுத்தாளர்கள் பெருங்கதைகளையும் நாவல்களையும் படைப்புகளாகக் கொடுத்து, குறிப்பிட்ட பகுதியில் வாழ்ந்த மக்களது வாழ்க்கை முறைகளையும் அவர்கள் சந்தித்த பிரச்சனைகளையும் இணைத்து புனைந்து உருவாக்கப்பட்ட நாவல்கள் அந்தந்த காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களது வாழ்வியலின் வரலாறுகளாகப் பதிந்து வந்திருக்கிறது. அவ்வாறு தொடரும் நாவல்களே இலக்கியங்களாக தொடர்ந்து பேசப்பட்டு பதிவில் இருக்கின்றன. இவற்றை காலங்களால் கணக்கிட்டு ஆரம்பகால நாவல்கள் முதல் தற்கால நாவல்கள் வரை 25 நூல்களை தேர்ந்தெடுத்து முழுமையாக வாசித்து விட்டு அவை குறித்த திறனாய்வுகளை இந்து தமிழ் திசை தினசரி நாளிதழில் பகிர்ந்து கொண்டதை தொகுத்து, “தமிழ் நாவல்- வாசிப்பும் உரையாடலும்” எனும் தலைப்பில் கவிஞரும் சென்னை இந்துக் கல்லூரி தமிழ் துறை உதவிப் பேராசிரியருமான சுப்ரமணி ரமேஷ் அவர்கள் ஒரு நூலாக அளித்திருக்கிறார்.

எழுத்தாளர் புதுமைப்பித்தன் (1906-1948) அவர்களது சிற்றன்னை நாவலின் திறனாய்வில் தொடங்குகிறது இந்த நூல். அதனைத் தொடர்ந்து, எழுத்தாளர்கள் தொ. மு. சிதம்பர ரகுநாதன், ப. சிங்காரம், ராஜம் கிருஷ்ணன், சா கந்தசாமி, ஜெயகாந்தன், அசோகமித்திரன், தி. ஜானகிராமன், போன்றோரிலிருந்து இமயம், பெருமாள் முருகன், லக்ஷ்மி சரவணகுமார் மற்றும் பலர் என அமைந்திருக்கிறது. அனைத்து நாவல்களும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பற்று வேறுபட்ட சூழ்நிலைகளை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

சுமார் நூறு ஆண்டுகளாக உருவாகியிருக்கும் படைப்புகளை கால இடைவெளிகளோடு தேர்ந்தெடுத்து, வாசித்து, அதன் திறனாய்வுகளைப் படைத்து தொகுக்கும் பொழுது, அவை யாவும் கொஞ்சம் தூக்கலாகவே நமக்குக் காட்டுவது என்னவென்றால், “ஒழிய வேண்டுமென்று நாம் எண்ணும் ஒழியாத ஜாதி தான். “நம் நாட்டில் வாழ்ந்த பெரியோரெல்லாம் நாட்டு மக்களுக்கு அன்னியரிடமிருந்து விடுதலையும் அவர்கள் அகத்திலிருந்து ஜாதியின் கட்டுடைத்தலும் வேண்டுமென்று விரும்பி, தங்களையே தியாகம் செய்து போராட்டங்களை மேற்கொண்டனர். அதன் பலனாக நாம் வெள்ளைக்கார்களிடமிருந்து விடுதலையைப் பெற்றிருந்தாலும் ஜாதிகளிடமிருந்து பெறாத விடுதலையானது, புரையோடிப் போயிருப்பதையே பெரும்பாலான நாவல்கள் காட்டுகின்றன. அவற்றை முற்றிலும் களைந்து விட்டால் நமது வாழ்க்கை முறையே உயர்வாக அமையுமென்று மனம் ஆவல் கொள்கிறது. மனிதர்களாக வகுத்துக் கொண்ட இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட ஜாதிப் பிரிவுகளை முன்னிறுத்தி வாழ்க்கை நகரும் பொழுது, மனிதனது பிற்போக்குத்தனமே அதில் வெளிப்படுவதாக அமைந்து வாழ்க்கை போராட்டங்களில் சரிவையே சந்திக்க நேரிடுகிறது. இந்த பிரிவினைகள் உலகின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் அவ்வாறு இடம் பெறவில்லை என்பதையும் நாம் அறிவோம். மனிதநேயத்தை முன்னிறுத்தி வாழ்க்கை நகர்ந்ததென்றால் அது வசந்த காலமாக மட்டுமே தொடரும் என்பதையெல்லாம் எண்ணி ஏக்கப் பெருமூச்சு விட வைக்கிறது நாவல்களின் திறனாய்வுத் தொகுப்பு. உயர் மட்டத்தில் அமர்ந்து கொண்டு ஒடுக்குபவனை தடுக்க முடியாவிட்டாலும் நீ உயர்ந்துவிடு என்கிற கருத்தை முன்வைத்து போராடிய முறுக்கு மீசைக்காரரும் தந்தையான தாடிக்காரரும் மட்டும் இல்லாமல் இருந்திருந்தால் இன்று நாம் சுவாசிக்கும் காற்றும் நமக்கு கிடைக்காமல் போயிருக்குமே என்று அவர்களை மனம் போற்றுகிறது.

‘நாவல்களானது வாசிப்பவர்களுக்கு ஏதாவது ஒன்றை சொல்லிச் செல்ல வேண்டும்.’ என்ற கருத்தினை இந்த நூலில் கூறியிருந்தாலும், அவ்வாறான நாவல்களை மட்டுமே தேர்ந்தெடுத்து வாசிப்புக்கு உட்படுத்தாமல், சில நாவல்களில் ஆசிரியர்கள் என்னதான் சொல்ல வருகிறார்கள் என்பதை தேடியும் கண்டடைய முடியாமல் சற்று கடிந்து கூறியும், எவ்வாறெல்லாம் ஒரு நாவலை படைக்கலாம் எவற்றையெல்லாம் தவிர்க்கலாம் என்பதை வலியுறுத்தி எழுதிய கட்டுரைகள், படைப்பாளர்களுக்கு வழிகாட்டியாகவும் அமைந்திருக்கிறது. நூல் ஆசிரியர் சுப்ரமணி ரமேஷ் நாவலை மட்டும் வாசித்து விட்டு கருத்தினை பகிர்ந்து கொள்ளாமல் நாவல் ஆசிரியர்களின் பின்புலத்தையும் அவர்கள் வாசித்திருந்த புத்தகங்களையும் ஆராய்ந்து அவர்களது படைப்பில் இடம்பெற்றிருக்கும் கருத்துக்களையும் ஆராய்ந்து அனைத்தையும் தொகுத்து தனது பார்வையையும் இணைத்துக் கொடுத்திருக்கிறார் என்றே சொல்ல வேண்டும். நூலில் இடம் பெற்றிருக்கும், நாவலில் அல்லாத தரவுகளும் நாவல் குறித்து சமகாலத்தில் வாழ்ந்த கருத்தாழமிக்க எழுத்தாளர்களின் கருத்துக்களும் புள்ளிவிவரத்தோடு கூடி அமைந்திருப்பது கூடுதல் சிறப்பு. வாழ்வியலின் அடையாளமாகத் திகழும் இந்த நூலானது, ஜாதியை மட்டும் முன்னிறுத்தவில்லை. அந்தந்த காலங்களில் வாழ்ந்த பெண்களின் வாழ்க்கையையும் கொஞ்சம் அரசியலையும் அதனோடு பொருளாதாரத்தையும் பேசுகிறது. மாற்றம் கொள்ள வேண்டிய சில கருத்துகளையும் பேசுகிறது.

புதுமைப்பித்தன் மறைவுக்குப் பிறகு பிரசுரமான சிற்றன்னை எனும் குறுநாவலானது அவரது சொந்த வாழ்க்கையை பிரதிபலிப்பதாக அமைந்து, அவரது எதிர்பார்ப்பை புனைவாக புனைந்தும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அவர் வாழும் காலத்தில் மக்களால் உணரப்படாத அவரது எழுத்துகள், வாசிப்பவர்களின் மதிப்புரையால், நிஜங்களை சுமந்து வாழ்வியலில் மாற்றங்களை புகுத்தும் ஆற்றலைக் கொண்ட கதைகள் எளிய மக்களையும் சென்றடைந்திருக்கின்றன. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகான நெசவுத் தொழிலை பேசும், ‘பஞ்சம் பசியும்’ எனும் நாவலில், அரசானது சரியான முறையென எண்ணி ஜவுளிக் கொள்கையை வகுத்திருக்கும் பொழுது, அது எப்படி சாமானிய மக்களிடம் தன் உண்மைத் தன்மையை மெய்ப்பித்து தவறான கொள்கையென வெளிப்பட்டதோ, அந்த பாதிப்பானது, மக்களின் வரலாறாகப் பதிந்திருக்கிறது. இந்த நூலில் இடம் பெற்ற வரிகளாக, ‘பஞ்சம், பசி, தற்கொலை என எங்கும் அவலக் குரல் கேட்டுக் கொண்டிருக்க, தன் தட்டுக்கு உணவு எப்படி வருகிறது என்கிற பின்புலம் தெரியாத இளம் தலைமுறையினர் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். படிப்பில் கெட்டிக்காரனாக நல்லவனாகவே இருந்தாலும் இந்த சமூகத்திலிருந்து விலகி இருப்பவனாக, தன் தந்தையின் தற்கொலைக்குப் பிறகும்

தன் குடும்பம் வீழ்ந்ததற்கான காரணத்தை ஆராயாதவனாக இருக்கும் மகன்” என்ற கதாபாத்திரங்களும் கருத்துக்களும் இக்கால இளைஞர்களுக்கு சமூகப் பொறுப்பை உணர்த்துவதாக அமைந்திருக்கின்றன. பணம் ஈட்டுவதற்கான வழியை மட்டுமே சொல்லும் கல்வி முறையில் மாற்றங்களைக் கொண்டு, நாட்டுப்பற்றையும், சமூகப் பொறுப்பையும், தாய் மொழிப்பற்றையும், கடமை உணர்வையும் நாம் புகுத்த வேண்டும் என்கிற அக்கறையையும் சொல்லுவதாக அமைந்திருக்கிறது.

“தொடர்ந்து மக்களுக்கு எதிராக நடந்து கொள்ளும் அரசை திரும்பிப் பார்க்க வைக்க ஒன்று சேர்த்தல் மட்டும் தான் ஒரே வழி. அமைப்பாக அணி திரளும் போது அதற்கு கிடைக்கும் அங்கீகாரம் தனித்த குரலுக்குக் கிடைப்பதில்லை.” என்று இந்த நூலில் இடம் பெற்றிருக்கும் வரிகளெல்லாம், தற்போது கடுமையான பொருளாதார சீரழிவை சந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் இலங்கை மக்கள் தன் நாட்டின் அதிபர் அலுவலகத்தை முற்றுகையிட்ட நிகழ்ச்சிகளை நினைவுபடுத்துகிறது. உலக நாடுகளில் ரஷ்யப் புரட்சி முதற்கொண்டு வீழ்ச்சியில் தானே எழுச்சி நடந்திருக்கிறது? இதனை உணரும்படி அமைந்திருக்கிறது நாவலின் திறனாய்வு.

மற்றுமொரு கட்டுரையில் வரிகளானது, “தமிழ் சமூகம் ஈராயிரம் வருட மரபை பெண்களைக் கொண்டு பாதுகாத்து வருகிறது. வீட்டின் அகத்தைக் கடந்து வெளியே ஒரு உலகம் இயங்கிக் கொண்டிருப்பது மரகதத்திற்கு தெரியாது. ‘வண்ணச் சீரடி மண்மகள் அறிந்திலள்’ என்று சிலப்பதிகாரம் கண்ணகியைக் கூறுகிறது. இது மரகதத்திற்கும் பொருத்தமாக இருக்கும்.” என இடம்பெற்றிருக்கிறது. இன்றைய இளைய தலைமுறையை சேர்ந்த பெண்கள் இந்த மரபுத்திணிப்பை விரும்பவில்லை என்பதை பெரியவர்கள் உணர வேண்டும். அவர்களை அவதூறாக பேசுவதும் அழகல்ல. நாம் காணாத உலகை அவர்கள் காண்கிறார்கள். நமது மரபு எது, மரபுத் திணிப்பு எது என்கிற வேறுபாடுகளை உணர்ந்து கொண்டு அவர்களுக்கு தெளிவான புரிதலை முன் வைப்பது மட்டுமே நமது கடமையாக இருக்கிறது.

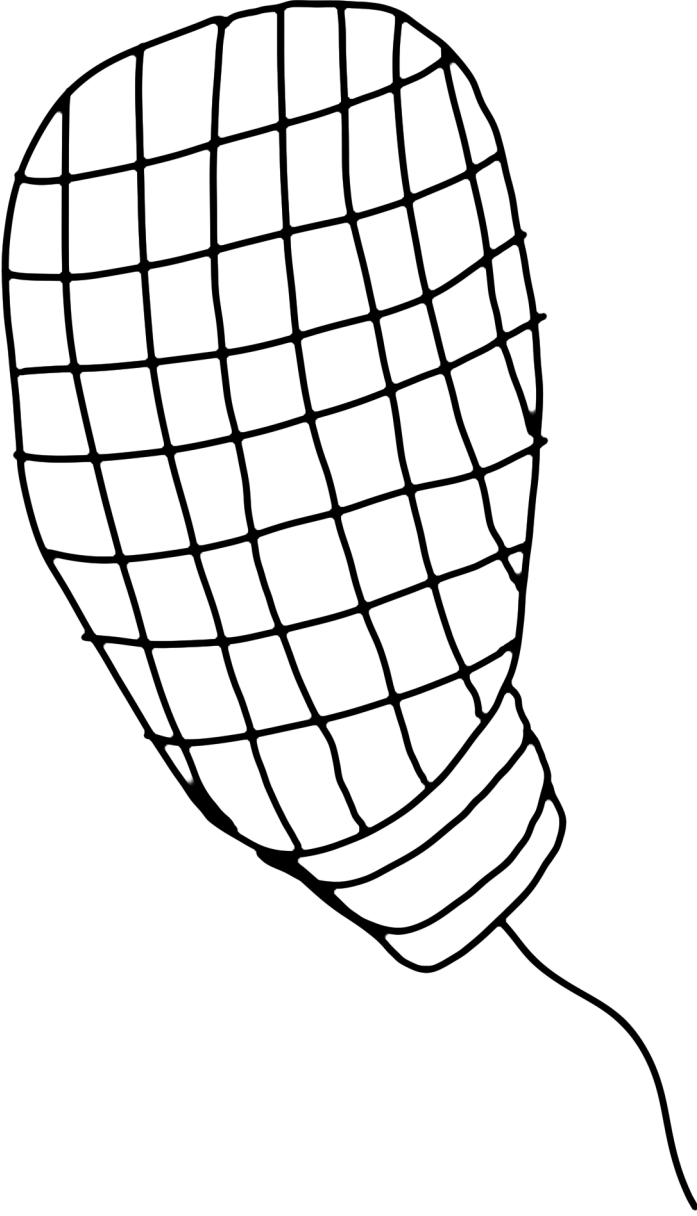
கண்ணகியை எடுத்துக் கொண்டால் மூன்று விதமான உருவங்களை அவள் கொண்டிருக்கிறாள். மாதவியை தேடிச்சென்ற கோவலனை தவறு என்று சொல்லாத சமூகத்தில் தனிமையை சந்தித்து துன்பத்தில் துவண்டிருந்த பொறுமை கொண்ட கண்ணகியும், தவறான நீதியால் பாண்டிய மன்னனால் தண்டனைக்கு ஆளாகி உயிரிழந்த கணவனுக்காக அரண்மனையில் அரசனுக்கு எதிராக நீதி கேட்டு வெகுண்டெழுந்த கண்ணகியும், கணவனோடு சேர்ந்து தானும் விண்ணில் பறந்து தெய்வமான கண்ணகியும் சிலப்பதிகாரத்தில் வீற்றிருக்கிறாள். 1968 ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டின் போது, அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் நகர்ப்புறங்களில் ஆளுமைகளின் சிலைகளை அரசின் செலவில் நிறுவிக் கொண்டிருந்த பொழுது, கண்ணகியின் சிலையை மட்டும் மாணவர்களின் விருப்பத்திற்கு விட்டிருக்கிறார். மாணவத் தலைமையானவர் தலைக்கு 50 பைசா என மாணவர்களிடமே சேகரித்து நிதியைத் திரட்டி கண்ணகி சிலையை நிறுவ அளித்திருக்கிறார். சிலப்பதிகாரத்தின் மூன்று விதமான கண்ணகியில் யாரை தேர்ந்தெடுக்கலாம் என்று அவர்களிடமே விருப்பத்தை கூறிட கேட்டிருந்த பொழுது, நீதிக்கு நெஞ்சை நிமிர்த்தி போராடிய கண்ணகியின் உருவமே தங்களுக்கு வேண்டுமென்று தலைவிரி கோலத்தில் தனது காற்சிலம்பை உயர்த்திப் பிடித்து, அரசன் முன் ஆர்ப்பரித்து நின்ற அவளையே சிலையாக தேர்ந்தெடுத்தார்கள். அதனை சட்டசபைக்கு செல்லும் முன் அவையின் உறுப்பினர்கள் பார்த்து விட்டுச் செல்லும் படியாக, அதன் வழியிலேயே கண்ணகி சிலையை வைத்தார்கள். இன்றும் அங்கேதான் அவள் சிலையாக நிற்கிறாள். இளைய தலைமுறையினரிடம் நேர்மை இருக்கிறது. அவர்களிடம் திணிப்பது எதுவும் இல்லாமல் புரிதலை மட்டுமே விளங்க வைத்து அப்படியே வாழ விடுவதே பேருவகையாக அவர்களுக்கு இருக்கும்.

படகர்களின் வரலாற்றினை அறிவிக்கும்படியாக உள்ள குறிஞ்சித்தேன் எனும் நாவலானது, 1950 களில் அவ்வின மக்களின் வாழ்க்கையை பேசியிருக்கிறது. இது குறித்த கட்டுரையில், “தன் தந்தை இறக்கும்போது நடத்தப்படும் சாவுச் சடங்கை பழமை என்று எதிர்க்கிறான். பொருந்தாத சம்பிரதாயங்களை நாம் விடுவதே நல்லது என்கிறான்.” என்ற வரிகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. மதுரை தேனி மாவட்டம் குரும்பம்பட்டியைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர் இரா. முத்துநாகு அவர்கள் பாரம்பரிய வைத்திய குடும்பத்தின்

பின்புலத்தைக் கொண்டவர். கண்டமனூர் ஜமீனில் பண்டுவராகப் பணிபுரிந்த குப்புசாமி பண்டுவரின் பேரனான இவர், 2020ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டிருந்த சுருந்தீ நாவலில், நாவிதர்கள் மருத்துவர்களாகப் பணிபுரிந்த வரலாற்றை, கடந்த 10 ஆண்டுகளாக ஆய்ந்தறிந்து, உண்மைச் சம்பவங்களை அந்நூலில் அளித்திருக்கிறார். அதில் இறப்பிற்குப் பிறகு உடலில் நடத்தப்படும் சடங்குகளானது, நாவிதர்களைக் கொண்டு நடத்தப்படுகையில், அவர்கள் இறந்த அந்த நபருக்கு முன்பு அளித்திருந்த வைத்தியமானது எவ்வாறு வேலை செய்திருந்திருக்கிறது, மாற்று மருந்தென இனி வருவோருக்கு உயிர் பிழைக்க வேறெதனைக் கொடுக்கலாம் போன்ற ஆராய்ச்சிகளுக்கெல்லாம் உதவியதை பதிவு செய்திருக்கிறார். அதனையும் இங்கே குறிப்பிடத் தோன்றுகிறது.

இயற்கையின் மீது நிகழ்த்தும் வன்முறையை வெளிப்படுத்தும் விதமாக எழுத்தாளர் கந்தசாமி அவர்களது சாயாவனம் நாவலில், தினமும் சமையலுக்கு பயன்படுத்தப்படுகின்ற மண்ணின் சுவையைத் தாங்கி நிற்கின்ற புளியைக் கொடுக்கும் மரத்தை வெட்டி விட்டு, எப்போதாவது பயன்படுத்துகின்ற சர்க்கரையை கொடுக்கும் பணப்பயிரான கரும்பை விளைவித்து மண்ணை கெடுத்த நிலையை குறித்து 1969 ஆம் ஆண்டு எழுதப்பட்ட கதையில் பதிவாகி இருக்கிறது. இதன்படிப் பார்த்தால் கிட்டத்தட்ட 40 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, பணப்பயிராக விளைவிக்கப்பட்ட கரும்பும், ஆங்காங்கே தடுப்பணைகள் கட்டப்பட்டு ஆற்று நீரின் ஓட்டம் குறைந்தும், போதுமான மழையின் பொழிவின்றியும், நிலத்தடி நீர் குறைந்தும் விளைச்சல் குறைந்து போக, இதனை நம்பி வாழ்ந்தவர்களும் பிறகு கைவிடப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆண்டுதோறும் நீர் வளம் தேவைப்படுகின்ற நெல், கரும்பு, மஞ்சள், வாழை, கமுகு போன்ற வாணிபப் பயிர்களை பயிரிட வழியற்று, தற்போது அவ்வப்போது பெய்கின்ற மழையை நம்பி குறைந்த நீர் வளம் போதுமானதாக இருக்கின்ற குறுகிய காலப் பயிர்களான காய்கறிகள் கீரைகள் போன்றவற்றை மட்டுமே விளைவிக்கிறார்கள். இதற்கு பயன்படுத்தப்படும் மரபணு மாற்றம் செய்யப்பட்ட விதைகளும், இரசாயன உரங்களும், பூச்சிக்கொல்லி மருந்துகளும், மண் வளத்தை முற்றிலும் பாதித்துக் கொண்டிருக்கிற நிலையில், மண்வளம் காப்போம் எனும் ஒரு நியதியை அரசு தற்போது கையில் எடுக்கும் சூழ்நிலையில் இருக்கிறது. உலக அளவில் மூன்றில் ஒரு பங்கு மண் வளத்தை ஏற்கனவே இழந்துவிட்ட நிலையில், இன்னும் 50 லிருந்து 60 ஆண்டுகளில் எஞ்சியிருப்பதையும் இழக்க நேரிடலாம் என்கிற அச்சுறுத்தலான நிலையும் தற்போது நிலவுகிறது. கதைகள் மட்டுமே மாறிக் கொண்டிருக்கின்றன. இழந்ததை நாம் மீண்டும் பெறவில்லை என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

இவ்வாறாகத் தொடர்கின்ற நாவல்களின் திறனாய்வுக் கட்டுரைகள், மாயையான சினிமா துறையிலிருந்து அரசியல் நுழையீடு, மரபு மீறும் பெண்ணின் துயரநிலை, 1980 களில் கவனம் பெறாமல் போன பெண் நாவலாசிரியர்கள், காடுகளை அழித்ததாக குற்றம் சாட்டப்பட்ட வீரப்பனுக்கும் காவல்துறைக்கும் இடையேயான போராட்டங்களின் உண்மைகளை முன்வைத்து எழுதப்பட்ட கதைகள், புலிகள் வாழ்ந்த இடங்களானது, பணத்தைக் கொடுக்கும் தேயிலைத் தோட்டமாக மாறிப்போன வரலாறுகள், மத்திய அரசின் ஹிந்தி மொழி திணிப்பால் ஏற்பட்ட தமிழகத்தின் அரசியல் மாற்றங்கள், என இன்னும் பலவற்றை கருவாகக் கொண்ட நாவல்களின் திறனாய்வுகளை இந்த நூல் கொண்டிருக்கிறது. சுப்ரமணிய ரமேஷ் அவர்களது கருத்தாக, “ஒரு நாவலை எழுத்தாளனின் கருத்தாகப் புரிந்து கொள்வது எழுத்து குறித்த புரிதல் இன்மையையே காட்டுகிறது” என்று இந்த நூலில் குறிப்பிட்டிருக்கும்போது, அதே சாயலில் சொல்வதென்றால், “மக்களின் வாழ்வியலை கருவாகக் கொண்ட நாவல்களை, கதையாக மட்டும் பார்க்காமல் சமூகத்தின் நகர்வுகளாக அணுகினோமென்றால், வாழ்க்கையின் மீதான புரிதலும் அதற்கான தீர்வுகளும் புலப்படலாம். மாற்றங்களை இது போன்ற நாவல்களும் ஏற்படுத்தலாம். புதிய சிந்தனைகளை உருவாக்குகின்ற நாவல்களை வாசித்து வாழ்க்கையை நேசிப்போம். திறனாய்வு என்பது நாவல்களுக்கு மட்டுமல்ல நமது வாழ்க்கைக்கும் தேவையானதாகவே இருக்கிறது. திரும்பிப் பார்ப்போம் கடந்த காலங்களை கருத்தில் கொள்வோம். நிகழ்காலங்களை நேர்மையாக வாழ்வோம். சிறப்பான எதிர்காலத்தை எதிர்நோக்கி இருக்கும் இளையோருக்கு வாழ்க்கையை வாழ வழி விடுவோம்.



● கவிஜி

அடைபட்ட ஒற்றை முகம்

ஒரு கோலி குண்டை
விட்டெரியும் நடுவிரலின்
சற்று முந்தைய குறி பார்த்தலும்
நடுக்கமும் எனக்கிருக்கிறது

இனம் புரியாத
தெரிந்த மொழியை
பகிர வேண்டாமல் விசம்பும்
நீள்வட்ட நெகிழிக்குள்
அடைபட்ட ஒற்றை முகம்
எனதாகவும் இருக்கிறது

இரண்டு வழிகள் சந்தித்த பின்னும்
மூன்றாவது வழி வருமென்ற
கற்பனைக் கோட்டையை
கட்டுவது நானாகவும் இருக்கலாம்

திராட்சைத் தோட்டமோ
தேகத் தோட்டமோ
புதைபட ஒரு கால் சுற்றிய
பாம்பை வளர்க்கிறேன்
சுற்றிக் கொண்டது பாம்பல்ல
நானேதான்

மூச்சு திணற முயங்கித் திரியும்
இரவுநேர மேட்டாங்காட்டு இரவில்
பார்வையாளனோ பங்களிப்பவனோ
இம்முறை நீங்கள் கூறும் நான்....!



தமிழர் வாழ்வில் `வல்லாட்டம்` (CHESS)

இன்று மாமல்லபுரத்தில் நடக்கும் 'Chess' விளையாட்டினால் சென்னை மட்டுமல்ல, தமிழ்நாடே விழாக் கோலம் எடுத்துள்ளது. 'இது போல ஓர் ஒலிம்பியாட் போட்டி முன்னர் எங்குமே நடந்ததில்லை, இனி நடக்குமா என்பதும் ஐயமே!' என உலக ஊடகங்களே பெரியளவில் புகழுமளவுக்கு இந்த விளையாட்டுப் போட்டிகளும் அது தொடர்பான ஏற்பாடுகளும் மிகச் சிறப்பாகவே நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த நிலையிலேயே இந்த விளையாட்டின் வரலாறு, தமிழருடனான அதன் பிணைப்பு, இந்த விளையாட்டின் பயன்கள், எதிர்காலம் என்பன தொடர்பாக இக் கட்டுரையில் பார்க்கவுள்ளோம்.

Chess விளையாட்டின் வரலாறு :-

இந்த விளையாட்டானது இன்றிருப்பது போல 1940 களுக்கு முன்னர் இருந்ததில்லை, 19ம் நூற்றாண்டில் இவ்வாறு இருந்ததில்லை, 16ம் நூற்றாண்டில் இவ் விளையாட்டு பெரு மாறுதல் பெற்றது, 12ம் நூற்றாண்டளவில் ஐரோப்பாவில் பெரு மாற்றம் பெற்றது; இவ்வாறு காலத்துக்குக் காலம் பல்வேறு மாற்றங்களை அடைந்தே இன்றைய நிலைக்கு வந்துள்ளது. இதற்கு முன்னர் இந்த விளையாட்டின் தோற்றம் பற்றித் தெளிவான சான்றுகளில்லை. பலர் குப்தர் காலத்தில் தோன்றியதாகச் சொல்வர். இக் கதையின் நம்பகத்தன்மை கேள்விக்குரியது. குப்தர் காலத்துக்கு



திறமையை வெளிப்படுத்தும் வகையில் விளையாடும் சதுரங்க விளையாட்டிற்கு பயன்படும் பல்வேறு அளவிலான 80 சதுரங்கக் காய்கள் கிடைத்துள்ளன.

கீழடியில் அதிக அளவில் கிடைத்துள்ள இந்தத் தொல்பொருட்கள் சங்க காலத்தில் ஆண், பெண், சிறுவர்கள் விளையாட்டினை கண் முன்னே படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

14

முன்பே பலகையினையும், காய்களையும் வைத்து விளையாடப்படும் விளையாட்டின் எச்சங்கள் சிந்து வெளி நாகரிகத்திலேயே இருந்துள்ளன, எகிப்திய நாகரிகத்திலும் இருந்துள்ளது. இவற்றினை பலகை விளையாட்டுக்கள் (Board games) எனலாம். இந்த விளையாட்டு

எப்போது 'செஸ்' என உருமாறியது எனச் சொல்வது கடினம், ஏனெனில் அது ஒரு படிமலர்ச்சிச் (evolution process) செயற்பாடாகும். அது எவ்வாறாயினும் தமிழ்நாட்டில் நடைபெற்ற கீழடி அகழ்வாய்வில் (4ம் கட்டம்) எண்பதுக்கு அதிகமான விளையாட்டுக் காய்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருப்பதும், அதனை தமிழ்நாடு அரசின் அதிகார முறையிலான 'கீழடி 4' கையேட்டில் "எண்பதுக்கு அதிகமான சதுரங்கக்காய்கள்" என்றே குறிப்பிட்டிருப்பதும் நோக்கத்தக்கது {படம் காண்க}. எனவே சங்ககாலம் முதலே இந்த விளையாட்டு தமிழரிடம் காணப்படுகின்றது.

'CHESS' விளையாட்டுக்கான தமிழ்ச் சொல் :-

'சதுரங்கம்' என்ற சொல் தமிழ்ச் சொல்லன்று, அது 'சதுரங்' {□□□□□□□□} என்ற வடமொழிச் சொல்லாகும். சிலர் சதுரங்கம் என்பது இரு பிறப்புச் சொல் என்பர், அது எவ்வாறோ! 'சதுரங்கம்' என்ற சொல் தமிழல்ல. இந்த நிலையிலேயே இற்கான தமிழ்ச் சொல்லாக 'வல்லாட்டம்' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தலாம். இச் சொல்லாக்கமானது (வல் + ஆட்டம்) 'வல்' என்ற வேர்ச் சொல்லினை அடியாகக் கொண்டது. 'வல்' என்றால் 'நகர்' (Move) என்றொரு பொருளுமுண்டு. 'வலவன் ஏவா வானூர்தி' (புறநானூறு 27:8) என்ற பாடலில் அப் பொருளிலேயே (நகர்) வல் என்ற சொல் இடம் பெறுகின்றது. இந்த இடத்தில் 'Chess' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லின் தோற்றுவாயினைப் பார்ப்பது பொருத்தமானது. இச் சொல்லானது 'eschas' என்ற பழைய பிரெஞ்சுச் சொல்லின் வழி வந்தது என்பதும், அப் பிரெஞ்சுச் சொல்லின் பொருளும் ஒரு வகையான நகர்வே, இன்னமும் குறிப்பாகச் சொன்னால் 'checkmate' என்ற நகர்வினைக் குறிக்கும் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கவை. இந்த இடத்தில் 'வல்லாட்டம்' என்ற சொல்லின் வேர்ச் சொல்லான 'வல்' என்பதும் 'நகர்வு' என்பதனைக் குறிப்பது நோக்கத்தக்கது.

இனி நாங்கள் 'வல்லு' என்ற சொல்லின் இலக்கியப் பயன்பாட்டினைப் பார்ப்போம். தொல்காப்பியம் கூறும் பின்வரும் பாடலைப் பாருங்கள்.

"வல் என் கிளவி தொழிற்பெயர் இயற்றே.

நாயும் பலகையும் வருஉம் காலை

ஆவயின் உசரம் கெடுதலும் உரித்தே

உசரம் கெடு வழி அசரம் நிலையும்."

{எழுத்ததிகாரம்/புள்ளி மயங்கியல் 78-79}

இங்கு வல்லு எனக் குறிப்பிடப்படுவது ஒரு வகையான Chess ஆட்டமே {இன்றைய ஆட்டமானது பல கட்டங்களைத் தாண்டியே இன்றைய நிலையிலுள்ளது}. வல் என்பது நட / செல் {move} என்பது போன்றதோர் தொழிற்பெயர்.

"கொழுங் குடி போகிய பெரும் பாழ் மன்றத்து,

நரை முதாளர் அதிர் தலை இறக்கி,

கவை மனத்து இருத்தும் வல்லு வனப்பு அழிய,"

{அகநானூறு 377: 6-8}

அகநானூறு 377 வது பாடலில் முதியவர் வல்லு ஆடுவர். ஊரின் பொதுமன்றத்தில் வல்லு விளையாடுவதற்கு அமைக்கப்பட்டிருந்த பலகையைக் கறையான் அரித்துவிட்டதாம் என்ற செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது.

கலித்தொகை 94 வது பாடலில் { “வல்லுப் பலகை எடுத்து நிறுத்தன்ன

கல்லாக் குறள!” } கூனி ஒருத்தியைக் குறளன் ஒருவன் தன் ஆசைக்கு இணங்கும்படி வற்புறுத்துகிறான். இணங்காத கூனி அந்தக் குறளனை வல்லிப்பலகையை நிறுத்தி வைத்திருப்பது போல் இருக்கிறான் என்று குறிப்பிடுகிறான். இதனால் வல்லுப்பலகையானது சுமார் மூன்றடி உயரம் இருக்கும் என்பதை உணரமுடிகிறது.

வல்லநாய் எனப்பட்ட வல்லுக்காயின் அளவு பருவ மகள் முலை அளவினது என்று குற்றாலக் குறவஞ்சி நூல் குறிப்பிடுகிறது {“வல்லை நிகர்முலை”}. இங்கு ‘வல்லநாய்’ எனக் குறிப்பிடப்படுவது ‘காலாள்’ (pawn) என நாம் இன்று குறிப்பிடும் காயினையே. இன்றைய காலாளின் (pawn) வடிவத்தினையே பாடலின் உவமையுடன் ஒப்பீட்டுப் பாருங்கள், அச்சொட்டாகப் பொருந்தும்.

எனவே பழந் தமிழ் இலக்கியங்களும், தொல்லியல் சான்றுகளும் காட்டும் வல்லாட்டமே பல படிசளைக் கடந்து இன்றைய ‘Chess’ ஆட்டமாக உருவெடுத்துள்ளது. எனவே இதனைத் தமிழில் ‘வல்லாட்டம்’ என அழைப்பதே பொருத்தமானது. இந்த வல்லாட்டமானது இலங்கையிலும் காணப்பட்டுள்ளது. ருகுணை என்ற இடத்தில் தொல்லாய்வில் கிடைத்த ‘வல்யாணை’யினைப் படத்தில் காண்க. கண்டியின் கடைசி அரசனான இராசசிங்கன் ஆங்கிலேயரால் கைது செய்யப்பட்டு, தமிழ்நாட்டு வேலூர் சிறைக்குக் கொண்டுவரப்படும்போது அவன் தன்னுடன் எடுத்து வந்த வல்லுப்பலகையினை இன்றும் வேலூர் அரசு அருங்காட்சியகத்திலுள்ளது. இவ்வாறு வல்லாட்டத்துடன் தமிழர் வாழ்வு பின்னிப் பிணைந்தேயுள்ளது.

தமிழ்நாட்டில் வல்லாட்டத்தின் இன்றைய நிலை :-

இன்று இந்தியா முழுவதும் 76 நிவி (Grand masters) உள்ளனர் (இறுதியாக வந்த பிரணவ் உட்பட), அதில் 27 பேர் தமிழ்நாட்டினைச் சேர்ந்தவர்கள். வேறு எந்த ஒரு தனித்த மாநிலத்திலும் இதில் பாதிப் பேர் கூட இல்லை. இந்த 27 பேர்களில் குகேஸ், பிரக்ஞானந்தா, பிரணவ் போன்ற பதினாறு வயதுடைய பல இளவல்கள் இருப்பது இன்னமும் சிறப்பானது. தமிழ்நாடு இன்று வல்லாட்டத்தில் பெற்றுள்ள இந்த பெருமை மிகு நிலைமைக்கு வித்திட்டவர் ‘மனுல் ஆரோன்’ ஐயா அவர்கள். 1961 இல் தமிழ்நாட்டில் வளர்ந்த இவர்தான் இந்த விளையாட்டுக்கான அடித்தளத்தினை தமிழ் மண்ணில் விதைத்தவர். ‘Michael Tal’ என்ற பெயரில் இவர் நிறுவிய ‘Chess club’ ஆனது அன்றைய சோசலிச சோவியத் யூனியன் அரசின் தாங்கலுடன் பல இளைய வீரர்களையும், பயிற்சியாளர்களையும் உருவாக்கியது. இக் கழகத்தால் உருவாக்கப்பட்ட வீரர்களில் ஒருவர்தான் முன்னாள் ‘உலக வாகையாளர்’ (World champion) விசுவநாதன் ஆனந்த். இன்று விசுவநாதன் ஆனந்த் அவர்கள், அனைத்துலக வல்லாட்டக் கூட்டமைப்பின் (International Chess Federation : FIDE) பதில் தலைவராக (Deputy president) தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளார்.

இந்தியாவிலேயே முதன்முதலில் IM (International Master) , WGM (Woman Grandmaster) ஆகிய பட்டங்களை ஒருங்கே பெற்ற பெண்ணான விசயலட்சுமியும் தமிழ்நாட்டினைச் சேர்ந்தவரே. இவரே ஒலிம்பியாட் தொடக்கவிழாவில் ஒலிம்பியாட் சோதியினை (Olympiad torch) குகேசுடனும் பிரக்ஞானந்தாவுக்குமிடையே தாங்கிப் பிடித்திருப்பவர். இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட பிரக்ஞானந்தா, குகேஸ் ஆகியோரை உள்ளடக்கிய இந்தியா 2 அணியானது மிகத் திறமையாக விளையாடி வருகின்றது. ‘பதக்கம்’ வெல்லும் என எதிர்பார்க்கப்படும் இந்த அணியில் இந்த இரு வீரர்களுடன், அதிபன் என்ற தமிழரும் விளையாடி வருகின்றார். இந்த அணியின் எஞ்சிய நிகல் என்ற வீரரும் சேரலத்து வீரனே.

இந்த அணியின் பயிற்சியாளரும் அணித் தலைவருமாகத் திகழ்பவரும் ஒரு தமிழரே : ரமேஸ்பாபு. இந்தியப் பெண்கள் அணியும் தங்கம்/ வெள்ளி பெறும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

வல்லாட்டம் விளையாடுவதால் கிடைக்கும் நன்மைகள்:-

மூளைப் பயிற்சியின் போது மூளையிலுள்ள தசை நார்களின் செயற்பாடுகள் கூடுவதனால், மூப்புக் காலத்தில் ஏற்படும் மறதிநோய் (Dementia) தவிர்க்கப்படும் / பிற்போடப்படும். மருத்துவ ஆய்வுகள் இதனை உறுதிப்படுத்தியுள்ளன.

குழந்தைப் பருவத்திலேயே வல்லு பழகுவதன் மூலம், குழந்தைகளின் மூளைச் செயற்பாடானது கூடும். குறிப்பாக dendrites (ஒருங்குமுனைப்புக்கள்) வளர்ச்சியடையும்.

- குழந்தைகளின் மினி மட்டத்தினைக் கூட்டும்.
- சிக்கல்களைத் தீர்க்கும் திறன் (problem-solving skills) கூடும்.
- வெளிசார்ந்த ஆற்றல்களைக் கூட்டும்= Chess improves spatial skills
- நினைவாற்றல் (memory) விருத்தியடையும்.
- மூளையின் இரு பக்கச் செயற்பாட்டினை (இடது,வலது பக்க) ஊக்குவிக்கும்.
- குழந்தைகளின் ஆக்கத்திறன்(creativity) விருத்திக்கு உதவும்.
- மனதை ஒருங்கிணைக்கும் திறனைக்(concentration) கூட்டும்.
- திட்டமிடல் & ஆவதறிதல் (planning & foresight)திறன்களைக் கூட்டும்.

இப்போது உங்களுக்கு ஒரு கேள்வி எழலாம்; இந்த விளையாட்டினை எந்த வயதில் ஒரு குழந்தைக்கு அறிமுகப்படுத்தலாம்? என்பதே அக் கேள்வியாகும்.

வல்லு விளையாட்டினை ஒரு குழந்தைக்கு அறிமுகப்படுத்தப் பொருத்தமான அகவை (வயது) என்பது குழந்தைகளின் தனிப்பட்ட இயல்புகளிற்கேற்ப மாறுபடும். குறித்த ஒரு அகவையினைச் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும் எனில், 6 தொடக்கம் 8 அகவை (6 to 8 years) வரை எனச் சொல்லலாம். 5 அகவை என்பது ஆகக் குறைவாகவும், 9 அகவை என்பது ஆகப் பிந்தியது என்றும் சிலர் கூறுகின்றார்கள். எது எவ்வாறாயினும் 8 வயதுச் சிறுமி முதல் 78 வயது மூதாட்டி வரை { Randa Sedar, 8-year-old from Palestine : Julia lebel , 78 years old from Monoca } இப்போது நடைபெற்று வரும் ஒலிம்பியாட் போட்டித் தொடரில் தத்தமது நாடுகளுக்கே விளையாடி வருவதால், வல்லாட்டம் பழக வயது ஒரு தடையல்ல என்பதே உண்மையாகும்.

எனவே உங்களது குழந்தைகளுக்கு வல்லாட்டம் பழக்குங்கள். இற்றைக்கு 13 ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு குழந்தை , தனது அக்கா விளையாடும் வல்லாட்டப் பலகையினை எப்போதுமே தட்டிக் குழப்பி விடும். இந்தத் தொல்லையினைத் தடுக்க, அக் குழந்தைக்குப் பிறிதாக ஒரு வல்லுப்பலகை வாங்கிக் கொடுக்கப்பட்டது. அக் குழந்தைதான் இன்றைய பிரக்ஞானந்தா. இன்று இந்தியா 2 அணியின் முதன்மையான வீரர்களிலொருவர். அந்த 'அக்கா' தான் இந்தியப் பெண்கள் அணியின் தூண் 'வைசாலி'. யாருக்குத் தெரியும் எந்த வீட்டில் பிரக்ஞானந்தா, எந்த வீட்டில் வைசாலி உள்ளனர் என? எனவே குழந்தைகளுக்கு வல்லாட்டம் பழக்குங்கள். அவர்கள் தொழில் முறையிலான வீரர்களாக வராவிடினும் மதி நுட்பம் வாய்ந்தவர்களாக வெவ்வேறு துறைகளில் பெரும் புகழடைவார்கள். குறிப்பாக எதிர்கால செயற்கை நுண்ணறிவுக் காலத்தில் குழந்தைகளின் மதி நுட்பம் மிகத் தேவையான ஒன்றாகும்.

வளரட்டும் வல்லுப்போர் வல்லோர்கள்!



● ஜமீல்

பட்டாம்பூச்சியென பறக்கிறாள் அம்மா

சிறைச்சாலை கூண்டுகள் போன்று
கிலி கொள்ள வைத்து
பீதியுறச் செய்கிறது கல்லூரி விடுதி

தீக்கிரையாகி நூர்ந்த காடென
வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறேன் நான்

வார்த்தைகள் முதற் கொண்டு
பரிமாறப்படும் பருக்கைகள் வரை
இங்கு எதிலுமே அன்பு இல்லை

அப்பாவின் அதட்டல்களற்று
விடுதியின் மொட்டைமாடி வெளியில்
தனித்திருக்கும் சாயங் காலம்
அம்மாவின் ஞாபகங்கள்
என்னை இடைஞ்சல் செய்கிறது

வாடனிடம் ஒப்படைத்து விட்டு
பிரிந்து செல்லும் போதே
தன் இளகிய மனதையும்
என் புத்தகப் பைக்குள்
சொருகிச் சென்றிருப்பாள் அம்மா

விடை பெற்றுச் செல்லவிருக்கும்
அந்தியை ரசிக்கவென
அறையின் இமைகளை திறக்கிறேன்

விடுதி முற்றத்து செடிகளிலெல்லாம்
பட்டாம் பூச்சியென
பறந்து கொண்டிருந்தாள்
எனக்கான கனவுகளை
வரைந்து கொண்டிருக்கும் அம்மா

● அம்பலவன்புவனேந்திரன்.. (ஜேர்மனி)

வாசிப்பும் யாசிப்பும்



விழி மலர்கையில்
புன்னகைப் பூக்களைமட்டும்
புதிதாய்த் தூவியபடி
பூந்தென்றலாய் வருடிப்போகிறாய்..
உன் உலகத்துக்குள் நுழைய
கடவுச்சீட்டுக்காய் காத்திருக்கையில்
நகருகின்ற நதியாய்
எனை நனைத்தபடி நடக்கின்றாய்-
இது கனவுகளின் தூறலா
இல்லை காட்சிமயக்கமா..?
நாம் இருவேறு துருவங்களானாலும்
உன் கவிதையின் காந்தப் புலம்
என்னை ஈர்த்துக்கொண்டிருக்கும்
தேவ வினாடிகளில்
உனக்கதை உரைக்கத்தெரியாமல்
தொலந்துபோகிறேன் தோழா..?
பல்லாண்டு படிமமாய் இருந்தவள்
பருவங்களின் மாற்றத்தினாலும்
உன் பார்வையின் உஷ்ணத்தாலும்
பனியாய் உருகுவதை உணரலையா..?
இவளின் பத்தியமும் சத்தியமும்
பாறாங்கல்லாயிருந்தாலும்
பிரேமபாசத்தில் பதிவான
நேசப்பாடல்கள் இசைத்தபடி
என்றும் உன்னுடைய
நிழலாய் தொடர்கின்றதென் ஆவி..
இராவணேஸ்வரனாய் இசைமீட்டி
உனை உருகவைத்திட
நீளுகின்ற இவளின்
வாசிப்பும் யாசிப்பும்
இதயவீணை நரம்புகள் யாவும்
அறுந்து போகும்வரை..!

● மகிழை.சிவகார்த்தி

“சின்னஞ்சிறு கவிதைகள்”

மதுக்கடையில்
அத்தனை நாட்கள்
நான் வேலை பார்த்தும்
பழகவில்லை!
அங்கே அவ்வப்போது
வந்து செல்லும்
பூனையொன்று
பழகியிருந்தது
மது குடிப்பதற்கு..!



கனவுகள் கூட
வர மறுக்கிறது
உடல் வலிக்க
உழைத்து விட்டு
உறங்கும் அவர்கள்
தூக்கத்தில்..!



நீண்ட நாள் ஆசை
புத்தர் சிலையொன்று
வாங்க வேண்டுமென்று
என்ன நினைப்பாரோ
அவர்..!



பறவைகளில்
பறக்கும் பூச்சிகள் இல்லை
பூச்சிகளில்
பறக்கும் பறவைகள் இல்லை
பறக்கும்
வண்ணத்துப்பூச்சி தவிர..!



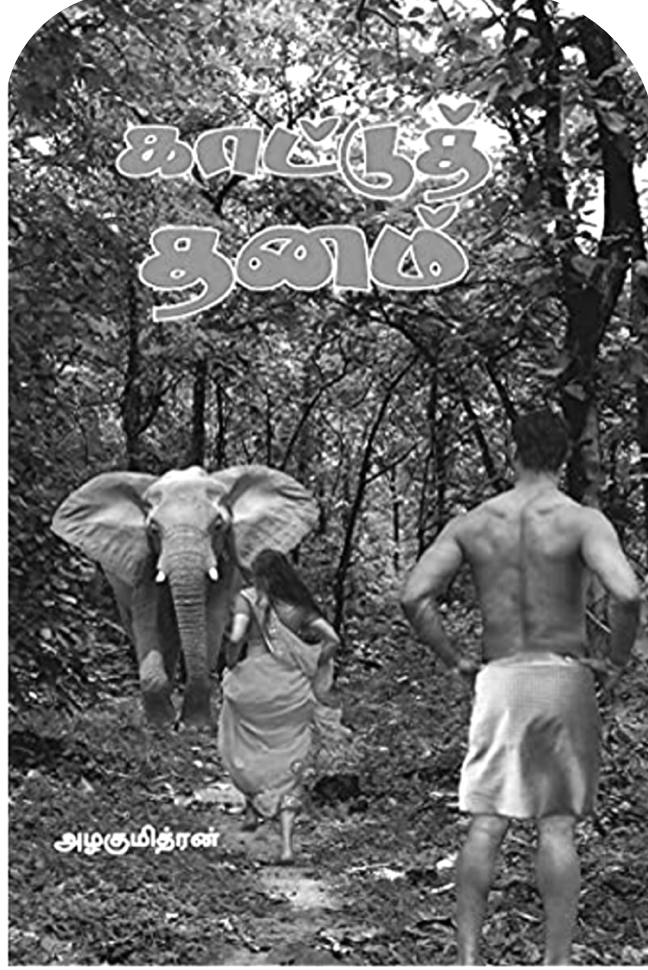
நீண்ட நாட்கள் கழித்து
கடைத்தெருவில் பார்க்கிறேன்
பழைய நண்பன்
ஒருவனை!
கடைக்கு அழைத்துச்சென்று
தேநீர் வாங்கி கொடுக்க
வேண்டுமென்ற
ஆவலை தடுக்கிறது
சட்டை பையில்
இல்லாத பணம்!



நானும் அவளும்
எதுவுமறியா
பொம்மைகளாகத்தான் இருந்தோம்
காதல் வந்தது
நாங்கள் மனிதர்களானோம்
காமம் வந்தது
நாங்கள் மிருகங்களானோம்..!



யார் என
அடையாளம் கண்டு விட்டேன்
முக கவசம் தாண்டி!
ஆனால்
புன்னகைக்கிறாரா
முகம் சிவக்கிறாரா
என்பது தான்
கேள்விகுறி..!



ஈன்னியாகுமரி மாவட்டம் வேர்க்கிளம்பி பிறப்பிடமாக கொண்ட அழகு மித்ரன் இதழியலில் முதுகலை பட்டம் பெற்றவர். நாடகம், கவிதைகள், கதைகள் எழுதி வருபவர். ஆவணப்படங்கள் இயக்கியுள்ளார். தற்போது வனத்துறையில் பணியாற்றி வருகிறார்.

காட்டுத்தனம் என்ற நாவல், காட்டின் பாதுக்காப்பை மையமாக கொண்டு எழுதுப்பட்ட நாவல். கதை நடக்கும் காலம் 1980-2000 வரை உள்ள காலம். தீ-தடுப்பு காவலர் குடும்பத்தை கதாப்பாத்திரங்களாக கொண்டு கதை நகர்கிறது. அக்குடும்பத்திலுள்ள தனலக்ஷ்மி கதை சொல்லும் பாணியில் கதையை அமைத்துள்ளார் ஆசிரியர்.

20 வருடம் கடந்த நிலையில், தனது சித்தப்பா மற்றும் தம்பி அர்ஜுன் குடும்பத்துடன் சொந்த

ஊர் காண வருகிறார் தனலட்சுமி. இரயில் பயணத்தின் இடையில் நினைவாக கதை விரிய ஆரம்பிக்கிறது.

காட்டின் அழகு, அங்கு இருக்கும் பறவைகள் உயிரினங்கள் அதன் பழக்க வழக்கங்கள், காட்டு பழங்கள், காட்டின் இயல்பு, பற்றி பல இடங்களில் விவரிக்க படுகிறது சுவாரசியமாக உள்ளது. வயிற்று பிழைப்பிற்காக காட்டை நம்பி இருக்கும் காட்டின் அருகில் வசிக்கும் ஏழை மக்கள், அதே காட்டில் சாராயம் காய்ச்சும், கள்ளக்கடத்தல் செய்யும் அடாவடி சனங்கள், பெண்களை பாலியலாக துன்புறுத்தும் மக்கள், காடு கொள்ளைக்கு துணை போகும் அதிகாரிகள் என்ற நிலையும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதே நேரம் நல்ல அதிகாரிகள் காட்டை காக்க வரும் போது நிகழும் மாற்றங்கள் என கதை நகர்கிறது.

தனது தம்பி அம்மா அப்பா அடங்கிய குடும்பம். பாசமான அம்மா கலகலப்பான தினம் தினம் கதை சொல்லும் அப்பா, அனுசரணையான தம்பி என்று போய் கொண்டு இருந்த வீட்டில் திடீர் என தகப்பனார் இறப்பதுடன் தனலட்சுமியின் கல்வியும் தடை படுகிறது. தாயாரும் சுகவீனமாக மாறி விட்ட சூழலில், தனது தம்பியை மட்டும் பள்ளிக்கு அனுப்பி விட்டு பாக்கியம் மற்றும் தனத்துடன் காட்டில் விறகு மற்றும் நெல்லிக்கா பெறுக்கி விற்று வாழ்க்கை நடத்த வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு தள்ளப்படுகிறாள். தனத்திற்கு வன விலங்குமேல் இருக்கும் உணர்வுபூர்வமான பிரியம் காடு தீ பிடிக்காது காப்பதுடன் தீ பிடித்தால் தடுக்க, தீயை அணைக்க என்று முனைப்புடன் செயல்படுகிறாள்.

இப்படி இருக்க செல்லன் என்ற ஒருவன் காட்டுக்கு செல்லும் பெண்களை பாலியல் வல்லுறவு செய்யும் வழக்கம் உள்ளவனாக உள்ளான். செல்லன் வழியாக பண்ணையாரால் தான் தனது தந்தை தள்ளி விடப்பட்டு கொல்லப்பட்டுள்ளார் என தெரிந்து கொள்கிறாள். பண்ணையார் தனலட்சுமியின் அம்மாவிடம் தவறாக நடக்க ஒரு போது முயல்கிறான், அதை தனது அப்பாவிடம் அம்மா சொன்னதையும் தனலட்சுமி கேட்டு உள்ளாள். பண்ணையாருக்கும் தனத்தின் அப்பாவிடமும் நடந்த சண்டையில் தனலட்சுமியின் அப்பா இறந்து இருக்கலாம் என்று நம்பும் சூழல் வருகிறது. தனது தகப்பனாரை செல்லன் அல்லது பண்ணையார் கொன்று இருக்கலாம் என்று நம்புகிறாள் தனம். செல்லன் ஒரு நாள் தனலட்சுமியை பாலியலாக துன்புறுத்த முயல்கிறான். தனக்கு நடந்த பாலியல் அச்சுறுத்தலையும் தனது தாயிடம் சொல்லாது தற்கொலை செய்து கொள்ளலாம் என்ற முடிவிற்கு வருகிறாள். ஆனால் அதில் இருந்து தாயின் வார்த்தை மீட்கிறது தனத்தை.

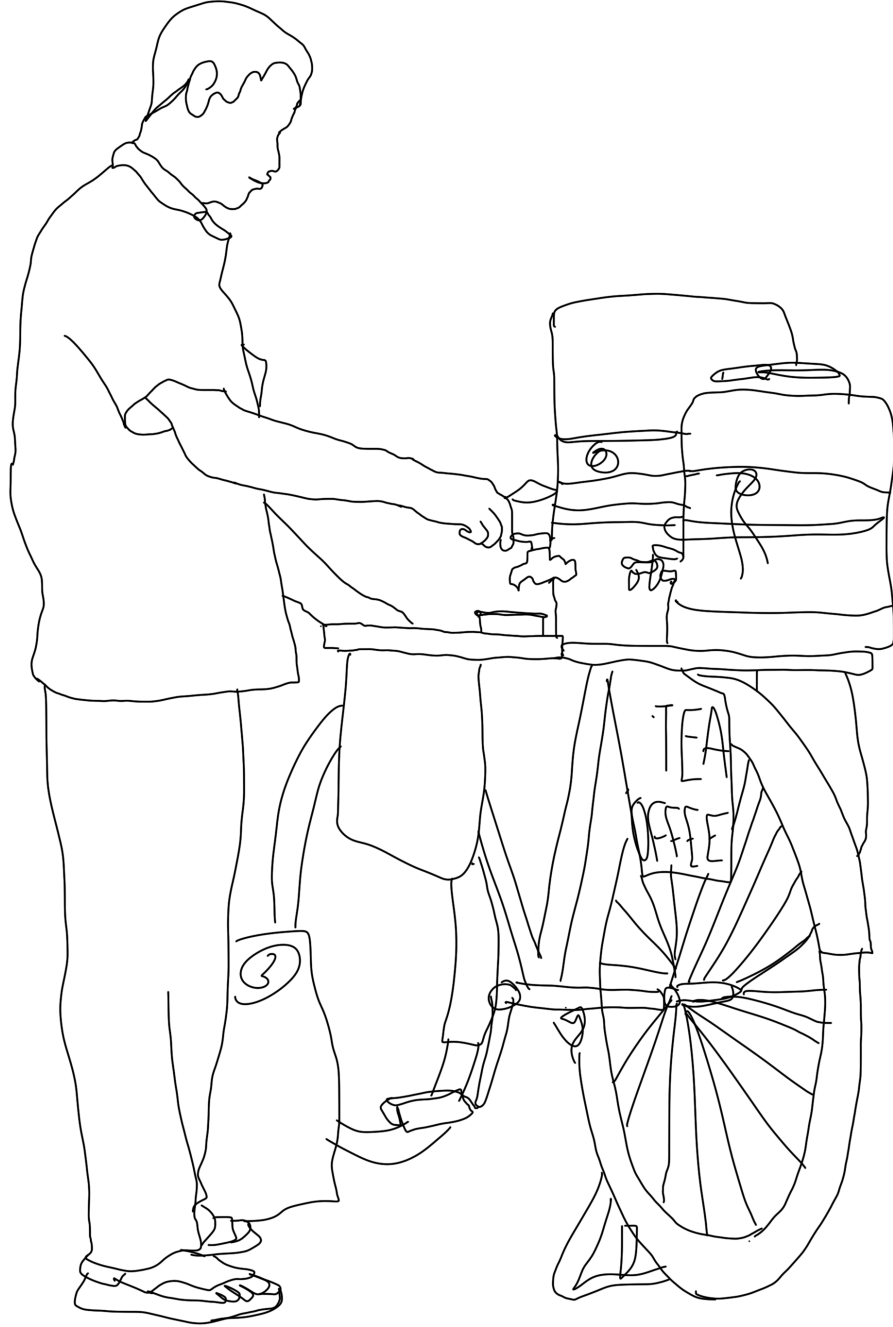
இன்னிலையில் தனலட்சுமியின் சித்தப்பா வந்து தனது அண்ணன் குடும்பத்தை சென்னை தன்னுடன் அழைத்து செல்கிறார் . அங்கு சென்ற மூன்றாம் வருடத்தில் தாயும் இறந்து போகிறாள்.

எல்லாம் முடிந்து இருபது வருடம் கடந்த நிலையில் தனியாளாக தொழிலில் பிரகாசிக்கும் தனலட்சுமி தன் தோழிகளை சந்திப்பதுடன் குழந்தை குட்டிகளுடன் வாழும் தனது தோழிகளுக்கு நிறைய பணம் தந்தும் உதவுகிறாள்.

தற்போது செல்லன் பாறையில் வழி விழுந்து இறந்ததை அறிகிறாள். போலிசால் விசாரிக்கப்பட்ட பண்ணையார் அவமானத்தால் தற்கொலை செய்து கொள்கிறான். தனலட்சுமியிடம் கல்வி கற்ற கணபதி தற்போது வனத்துறை அதிகாரியாக உள்ளான்.

இந்த நாவலில் கடவுள் கண்டிப்பார், சட்டத்தை அணுகுவதை கதாப்பாத்திரங்கள் விரும்பாது இருப்பது, ஆண்களின் பாலியல் வன்முறைக்கு பெண்கள் எளிதாக இலக்காகுவது என்ற வகையிலுள்ள சில இடங்களில் உள்ள கதைப் பின்னல் காலச் சக்கிரத்தில் பெண்களை 19 நூற்றாண்டின் துவக்கத்திற்கு தள்ளுவதை அரசு ஊழியரான கதாசிரியர் தடுத்து இருக்கலாம்.

காட்டுத்தனம் குணம் கொண்ட தன லட்சுமி, யானைகள் கூட பணியும் தனலட்சுமியை காட்டுத் தனம் என்று புனைந்துள்ளார். தன் சகோதரன் திருமணம் செய்து குழந்தை குட்டிகளுடன் வாழ தனத்தை மட்டும் திருமணம் செய்ய விடாது தனி ஆளாக விட்டுள்ளது இயல்பையும் கடந்த பெண் பரிசுத்தம் அல்லது பெண் விடுதலையா என்ற கேள்வி மனதில் மிஞ்சாது இல்லை.



ரோட்டோரமா...

காலை ஆறு மணிக்கெல்லாம் ஏழெட்டு பிளாஸ்குகளும் சிறுகுறு தின்பண்டங்களும் அடங்கிய கட்டைப்பையும் கையுமாக வீட்டைவிட்டு ரோட்டில் நடக்கலானேன்.

கலெக்டர் ஆபீஸ் காம்ப்வுண்ட் ஓரமாக கந்தலும்கசங்கலுமாக ஒழுங்கற்ற ஆடைகளுடன் உட்காற்றந்திருந்தாள் ராமுப்பாட்டி.

,"எய்யா...எனக்கொரு டீ கொடுத்துட்டு போங்க நா,நாளைக்கு காசுதாரேன் என்றாள்;ஏக்கப்பாற்றவையுடன்.

எனக்கு அம்மா நினைவுக்கு வந்தாள்.

சரிம்மா...நாளைக்கு மறந்திடாம கொடுக்கணும்

என்றபடி டீயை கப்பில் ஊற்றி

பாட்டியின் கைகளில் கொடுத்துவிட்டு நகர்ந்தேன். கடந்த கொரனா காலமும்,இன்றையகொரனா காலமும் ,நிறைய பேருக்கு டீ வியாபாரம் செய்ய கற்றுக்கொடுத்திருந்தது.... புதிது...புதிதாக சைக்கிளும் டீக்கேனுமாக நிறையபேர் முளைத்திருந்தார்கள்.

ஒவ்வொருவருடைய தோரணையும்,டீ..டீ...டீ...என்கிற கூக்குரலும் கோவை நகரமெங்கும் பரவிக்கிடந்தது. வெளியூர்களிலிருந்து வேலைக்கு வந்தவர்கள் கொரனாவால் வேலை இழந்தவர்களும், சின்னச்சின்ன உணவகங்களினால் வேலைஇழந்த மாஸ்டர்கள் சிப்பந்திகள் ,கொத்தனார்கள்,

மண்வெட்டியாட்கள் என

பலரும் சாலையோர கையேந்திகளோடு கையேந்திகளாக... கலந்து போயிருந்தனர். என்னிடம் டீயும் காபியும் குடிக்கும் பலரும் பலமாதிரி இருந்தார்கள். டீ..காபி..டீ..காபி...எனும் என்னுடைய குரலை மரியாதையுடன் கவனித்தவர்களும் உண்டு, அலச்சியமாக புறக்கணித்தவர்களும் உண்டு.

ரோட்டில் அண்ணே டீ...காபி..

என்றபடி ஒருவர்முன் நின்றேன்.

“ஒரு டீ..கொடங்கண்ணே என்றவர்,” நம்ம கோயமுத்தூர்ல கொரனா..கொறஞ்சிடுச்சாம்ல?..

எப்போ டாஸ்மார்க் தொறப்பாங்க. தெரியுமா?.

என்றார் இளிப்பாக.

குடி குடியை கெடுக்கும் குடிப்பழக்கம் உடல் நலத்தைக்கெடுக்கும் என்ற அரசின் இந்த விளம்பரம், எத்தனை க்கேவளமாகிப்போனது என்பதை நினைக்கும் போது மனசு வலித்தது....

அவனவனும் வாழ்வோமா, சாவோமா என்று கொரனாவுடன் போராடிக்கொண்டிருக்கையில், சில பைத்தியங்கள் டாஸ் மார்க் தேடி திரிந்தது வெட்கக்கேடாய் போனது.....

வேலை இழந்து,விரகத்தியாய் சோற்றுக்கே வகையின்றி பலகுடும்பங்கள் விழி பிதுங்கி திண்டாடிக்கொண்டிருக்க மகளிர் குழு,வங்கிக்கடன் என்று சுரண்டல்களும் பிரண்டல்களுமாக வாழ்க்கை அனலிள் விழுந்த புழுவாக மாறிப்போயிருந்தது..

கடன் பட்டவன் நெஞ்சம் கலங்கினாற் போல..,என்பார்களே அப்படி நானும் கலங்கி கொண்டிருந்தேன். கோவையின் பிரதான வீதிகளான டவுன்ஆல் ,ஓப்பணகாரவீதி,ரயில்வே,கலெக்டர்ஆபீஸ், என்று காணுமிடமெலாம் கையேந்தி மனிதர்கள் பெருகி கிடந்தனர்...

தொண்டு ஊழியர்களின் உணவு பொட்டலங்களுக்காக காத்துக்கிடந்தன. மனித மாண்புகள் இதில் சாலையை ஒழுங்கு படுத்துவதாக கூறி, காவல்துறை நண்பர்கள் எடுக்கும் ஒழுங்கு நடவடிக்கைகளால்.

மிகக்கேவளமாக ஓடி ஒளிந்து திரிந்த கையேந்திகளை,பார்க்கும்போது என்னடா வாழ்க்கையிது என்று நெஞ்சு கணத்தது.. அன்றும் வழக்கமான தேடல்களோடு வியாபாரத்துக்கு கிளம்பினேன்

,ராமுப்பாட்டியை காணவில்லை, மனதை ஏதோ என்னமோ செய்வதைப்போலிருந்தது.

ஒருநாள் பாட்டி என்னிடம் ஒரு பேப்பரில் எதையோ மடித்துக்கொடுத்து...

”எய்யா உன்னைப்பாத்தா என்

பேரனப்போல இருக்க அதான்

பாட்டி இத உனக்குத்தாரேன்

நீ வச்சுக்கோ’....என்றுகூறி பாட்டி என்னிடம் கொடுத்த பொட்டணத்தை மறந்தே போனேன்., பாட்டியைப் பற்றி அருகில் இருந்தவர்களிடம் விசாரிக்கும் போதுதான் தெரிந்தது, இரவில் சுகக்கேடு ஏற்பட்டுபாட்டி உலகைப்பிரிந்து விட்டாரென்றும் ,மாநகராட்சிக் காரர்கள் எடுத்துச் சென்றுவிட்டார்களென்றும்,கூறினார்கள்....

என் நெஞ்சு துடிக்க....

கண்கள் கலங்க....

வேகமாக வீட்டிற்கு நடந்தோடி பொட்டலத்தை தேடினேன்

அலமாரியின் ஒருமூலையில்

பதுங்கிக்கிடந்த , பொட்டலத்தை

கையிலெடுத்துபிரிக்க

என் அன்புப்பேரனுக்கு...

என்று தொடங்கி....

இந்த சில ஆயிரங்களை உன்

பிள்ளைகளின் படிப்புச் செலவுக்கு வச்சிக்கோ.என்றிருந்தது....

என் நெஞ்சு படபடக்க

கண்கள் குளமாக....

எனக்கு ஒன்றுமட்டும் புறிந்தது..

பாட்டி ஒரு கல்விச் சீமான் என்று

அன்று

எண்ண அலைகள் எதைஎதையோ பார்த்து கலங்கினாலும், எனக்கான அன்றைய செலவுகளுக்கான

பண ஈட்டலின் முனைப்போடு....

டீ....சார்..டீ..காபி சுக்காபி...என்றபடி

கட்டை ப்பையும் கையுமாக மீண்டும்

நடக்க ஆரம்பித்தேன்.

முந்தைய இதழ்கள்

